

Adventes Vēstis

2011. gada jūlijs, #7 (185)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
SAVSTARPĒJO
ATTIECĪBU
KRĪZES

VĀRDS MĀCĪ-
TĀJAM:
PAREIZIE UN
NEPAREIZIE

ATSKATS UZ
ĢIMENŅU SALI-
DOJUMU "UZ
BRĪDI DIVATĀ"

CEĻOJUMA
PA IZRAĒLU
IESPAIDI

VITA UN
EDUARDS
LEFLERI

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Jauniešiem	12
Vārds mācītājam	14
Intervija	16
Bērniem	18
Ceļojums	20
Citu konfesiju ziņas	23

Pieņemot citam citu

Sveicināti, vasaru baudot! Jūs turat rokās „Adventes Vēstu” jūlija numuru. Man gribas cerēt, ka raksti un atziņas, kuras jūs atradīsiet žurnāla lappusēs, patiesi uzrunās un varbūt pat palīdzēs kaut ko vairāk saprast savā dzīvē un attiecībās ģimenē, draudzē un plašākā lokā. Numura centrālajā tematā jūs atradīsiet Bībelē pamatotas un pārbaudītas atziņas par to, kā ir iespējams reaģēt, risināt problēmas, kā sazināties, uz klausīt, nepārprast, kā garīgi celt un atbalstīt citam citu. Arī atvērumā „Vārds mācītājam” ir iespēja iepazīties ar dziļām un ļoti noderīgām cien. Ī.Kleimaņa atziņām par citu pieņemšanu draudzē, jo, galu galā, „ikvienam

būs sava teikšana no Dieva” (1Kor. 4:5).

Sākot ar šo izdevumu, katru reizi jūs savā slejā uzrunās LDS bīskaps dr.Viesturs Reķis, šoreiz pieminot gan aktualitātes sabiedrībā, gan notikumus pašu draudzē.

Protams, interesantas un svētīgas atziņas jūs atradīsiet arī visās pārējās žurnāla lappusēs.

Mēs veidojam to kopā ar jums, dārgie lasītāji, paldies jums par to!

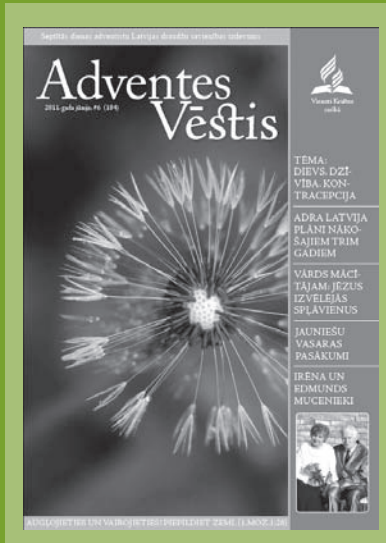
Svētīgu un gaišiem piedzīvojumiem bagātu vasaru!

*Ar cieņu,
AV galvenā redaktore
Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Nezināms

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Derība ar Dievu

Lai gan vasara parasti ir visai mierīgs laiks, kad laba daļa sabiedrības izmanto atvaļinājumu, ceļo, bauda saules un ūdens priekus, norūdoties rudens un ziemas drēgnajam laikam, šis gads ir ienesis sabiedrībā zināmu nemieru, kas droši vien kaut kādā mērā skar arī „Adventes Vēstu” lasītājus.

Sabiedrības uzmanība bija piesaistīta valsts prezidenta vēlēšanām, un tā kā līdzšinējais prezidents Valdis Zatlera kungs netika atkārtoti ievēlēts, tad piedzīvojam jauna prezidenta darbības sākumu. Andris Bērziņš pārstāvēs Latvijas Republiku kā tās prezidents. Šis nav politisks laikraksts, tādēļ nespriedīšu par politiskiem jautājumiem, vien novēlēšu Dieva svētību viņam un visai mūsu tautai.

Valsts prezidenta maiņu un gaidāmo referendumu par Saeimas atļaušanu pieminu vien tādēļ, ka cilvēki pārāk lielu uzmanību pievērš personībām, kurām ir uzticētas dažādas atbildības, domājot, ka kāds atnesīs gaidīto labklājību un uzplaukumu. Bet ne jau vadoņi ir tie, kas ko var mainīt. Katram vienam jāienes izmaiņas vispirms savā, tad sabiedrības dzīvē. Tas tā notiek gan laicīgajā, gan garīgajā pasaulē. Dievs ir tas, kas ienes izmaiņas.

Viņa apsolījums ir turpināt derības attiecības ar cilvēkiem.

Kā piemin Salamans, Dievs savu derības daļu ir izpildījis un turpina to darīt. „Slavēts lai ir Tas Kungs, kas ir devis Savam Israēlam atpūtu, kā Viņš to bija apsolījis. Neviens vārds nav palicis nepiepildīts no tiem labiem vārdiem, ko Viņš runājis caur Savu kalpu Mozu.” (1Kēn 8:56) Mēs no savas puses pievīlam, solām un neizpildām, nemīlam kaimiņus, tos, kas neklausa mūs, nepiekrīt mūsu viedoklim. Mums nepatīk tie ar kuriem nevaram manipulēt. Nemīlam tos, kurus neesam gribējuši mūsu ģimenē, bet kurus izvēlējušies mūsu bērni. Mēs nespējam glabāt citu labo reputāciju, izplatām baumas, apmelojam, notiesājam. Pārkāpjam derību. Citiem vārdiem, grēkojam.

Diemžēl pēdējā laika tendence ir nevis nožēlot grēku, bet censties atrast tam attaisnojumu. Es jau neko, no mušas grib izpūst ziloni. Un tad ir aizstāvji, kas nāk ar argumentāciju: šis brālis vai māsa tik pareizi runā, vai tad nu vajadzētu tai dzīvei pievērst tik lielu uzmanību? Skatieties, kā sabatā liecina, kādas piezīmes saka. Jā, dzīve derībā ar Dievu nav tas populārākais. Populārāka ir dzīve ar lozungiem un maskām.

Bet Dievs saka, ka dos mums jaunu sirdi, lai mēs būtu jaunā derībā ar viņu (Jer 31:31-35). Kas tad mainās? Mēs neesam pirmie un galvenie, bet Dievs. Tas ir grūtākais, jo visapkārt tik daudz šī „Es”. Katrs redz pasauli no sava skatu punkta un grib, lai viņa sasniegumi un ieguldījums būtu centrā. Bet vai tā tam vajadzētu turpināties? Jēzus ienāca šai pasaulē, lai parādītu, kāds ir Dievs. Cilvēks grēkoja, jo īsti nepazīna, kāds ir Dievs. Negribēja to zināt. Gribēja pats būt visu lietu mērs. Dievs vēlas, lai, uzņēmuši Viņu savās sirdīs, spētu atklāt to citiem ar savu dzīvi.

Lai to varētu, ir jāatceras, ka paši esam bijuši bez Dieva un tādi paliktu, ja Dievs mūs nemeklētu un nevilktu pie Sevis. Tas ir Jēzus apsolījums, kas ienes patiesu drošību. Jāņa 14:1-3.

Noslēgumā vēlos pieminēt, ka Cēsu draudze varēja atskatīties uz draudzes pastāvēšanas simtgadi, pieminot to ar sava jaunā dievnama iesvētīšanu. Lai bagātas svētības var piedzīvot gan Cēsu draudze, gan tās viesi!

Tāpat prieks par dažādajām nometnēm, kurās piedalās gan pusaudži, gan jaunieši. Lai tās saliedē draudzi un atgādina, ka Kristū mēs esam viens, un, ak vai tam, kas to negrib saprast. Tā bija Jēzus lielā lūgšana, pirms Viņš tika noslepkavots mūsu grēku dēļ, kā to varam lasīt Jāņa 17. nodaļā.

Bagātas svētības vēlot, Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

31. jūlijs pl. 15:00 Tukumā, Durbes pils muzeja zālē garīgās mūzikas koncerts, ko organizē Adventistu Tukuma draudze.

6. augusts pl. 10:00 Auces draudzes 90 gadu jubilejas svētku dievkalpojums.

13. augusts no pl. 11.30 līdz 18:00 Rēzeknes adventistu dievnāmā seminārs Latgales reģiona skolotājiem un vecākiem. Pieteikties pa tālruni 29869979 vai e-pastā maritel@inbox.lv līdz 7. augustam.

27. augusts pl. 10:00 Rīgas 1. draudzes 115 gadu jubilejas svētku dievkalpojums.

Sludinājumi

• Jurim Ozoliņam (40) nodegusi mājiņa. Zvanīt darba dienās vakaros Jura māšai Dzirkstītei – tālr. 28295769. „Un Ījabs sacīja: „Kails es esmu nācis no savas mātes klēpja, un kails es atkal aiziešu. Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga vārds lai ir slavēts!”” (Īj. 1:21)

Sadraudzības dievkalpojums

25. jūnija rītā devāmies uz Ķeguma novadu pie Vijas un Ilgara Liepiņiem, lai mežu ieskautajā upes krastā, saimnieku mājā, noturētu īpašu sadraudzības dievkalpojumu.

Uz dievkalpojumu bija ieradušies brāļi un māsas no Jēkabpils, Līvānu, Ogres, Rīgas, Siguldas, Aizkraukles u.c. draudzēm. Kopā bija ap piecdesmit draudzes locekļi un viesi. Sabatskolu vadīja mācītājs Laimonis Tomsons, bet mācītājs Zigurds Laudurģs mūs stiprināja ar Dieva Vārdu. Ar muzikālajiem priekšnesumiem iepriecināja Vilnis Punka, Māris Žagars un Edmunds Andersons. Aida Tomsona akordeona pavadījumā bija iespēja vienoties vairākās kopīgās dziesmās.

Liels paldies organizatoriem – mācītājam Ainaram Gailim un viņa dzīvesbiedrei Aivai, kā arī mājas saimniekiem Vijai un Ilgaram Liepiņiem!

*Sarmīte Iveta Lauberte,
Aizkraukles draudze*

Kristības „Bullupe”

2. jūlija sestdienas pēcpusdienā Rīgas 3. draudzīte svinēja visjaukākos kristiešu svētkus. Divi jauni cilvēki, Uldis un Evija, bija izvēlējušies slēgt sirdsderību ar Jēzu.

Mēs visi gribējām, lai šis notikums notiek brīvā dabā, ka pēc tam visi kopā varētu baudīt sadraudzību. Pēdējā nedēļā pirms kristībām Dievs pašķīra vislabāko vietu – pie mīlas māšas no Rīgas 5. draudzes Ausmas Švilpes, pie kuras mājām atradās mierīga vieta kristībām un kopīgai sadraudzībai. Jaukā gaisotnē, ar sirsnīgu vēlējumu vārdiem, ziediem un mazām piemiņas veltēm- grāmatām tika sveikti Uldis un Evija. Bet arī viņiem pašiem ir savi iespaidi un vēlme pastāstīt, kāds ir bijis viņu ceļš pie Dieva.

Uldis: „Jau bērnībā man bija vecāku dota ievirze iet pie Dieva. Tomēr tas viss vairāk aiz pienākuma un tāpēc, ka „visi tā dara”. Uzsākot darba gaitas, manā ceļā bija dažādi cilvēki, ar kuriem iznāca sarunas par Dievu. Kādā brīdī secināju, ka tas, ko es zinu par Dievu, ir gan publiskajā telpā, gan privātās sarunās salasītas „lauskas”. Tāpēc pamazām pats sāku lasīt, skatīties un interesēties par Dievu. Tā tas turpinājās vairākus gadus, līdz apmeklēju Rīgas 3. draudzes 10 gadu jubilejas svinības. Kopš tā laika esmu tur gandrīz katrā sabatā. Atskatoties atpakaļ, secinu – objektīvi lasot, pētot Rakstus un turoties pie patiesības, kristības ir likumsakarīgs un apzināts solis.”

Evija: „Es savu apzinīgo mūžu ilgi meklēju spēku, mieru un garīgo sāta sajūtu. Mans ceļš uz patiesību aizsākās pirms 11 gadiem. Tagad esmu pateicīga Tam Kungam, ka manā ceļā pretī nāca Aleksandrs Mačņevs, Nikolajs Jarmončiks, Antons Baranovskis un Estere no Igaunijas, kas Jēzus vadībā bija manā tuvumā. Notika brīnums – mana sirds tika atvērta pilnībā un ieraudzīju Tā Kunga vaigu. Es sajutu Dieva mīlestību un šo sajūtu turpmāk nevēlos zaudēt!”

Mārīte Lipska, Rīgas 3. draudze

Divas sarkanās podziņas

Vai esat kādreiz redzējuši, kā dzemdību nodaļās atzīmē jaundzimušos? Ar sarkanām un zilām podziņām, kuras novieto uz speciāla stenda ar mēneša datumiem: “Šodien dzimuši!” Zilās nozīmē, ka dzimuši puikas, bet sarkanās atspoguļo meitenīšu nākšanu pasaulē.

Kāda no jūnija piektdienām Rēzeknes draudzē bija īpaša. Mūsu draudzē šī diena saistījās ar divām “sarkanām podziņām”. Kristījās mums mīlas māšas Kristū – Anna Jarmončika un Maira Bļasāne.

Annas kristības bija jo īpašas, jo maijā kristījās viņas dēls, bet vīrs jau ir daudzus gadus ar Dievu, ir draudzes loceklis. Šinī dienā Nikolajs (Annas vīrs) bija īpaši smaidīgs un laimīgs.

Mairas stāsts arī ir neparasts. Kad pagājušajā gadā draudzes mācītājs ciemojās Kārsavas draudzē, viņš saņēma zvanu: “Es vēlos pievienoties jūsu draudzei!” Viņš atjautāja: “No kuras adventistu draudzes Jūs esat?” Ne no vienas, mana māsiņa ir adventiste, viņa dzīvo Rīgā. Esmu redzējusi viņas ticību Dievam, es arī tā gribu!” Pagāja gads cītīgās Bībeles studijās ar draudzes ganu. Un nu – Maira ir atpestīto sarakstā.

Lai Dievs stiprina un vada, kristīgu dzīvi dzīvojot, mūsu jaunās māšas! Mans novēlējums ir, lai smagos brīžos, kad šķiet, ka konkrētais pārbaudījums ir par lielu, atcerēties Jēzus metodi cīņā ar lieliem kārdinājumiem: “Stāv rakstīts!” Tas ir drošs “ierocis” cīņā ar ļaunumu, šaubām un mazdūšību!

Elīna Ģipsle Rēzeknē

Bez mīlestības un rūpēm NEIZTIKT!

Zilākalna draudzes
vecākā Ilona Berga

Dienu no dienas smeļot spēku no Dieva, mēs, Zilākalna draudzīte, esam neskaitāmas reizes pārliecinājušies, ka patiesā kristieša dzīve nav tikai teorija vien, bet gan tas, kā mēs to realizējam praktiskajā dzīvē.

Mīlestība uz Dievu, mīlestība uz savu tuvāko, mīlestība uz saviem draugiem vēl nav viss, kas atspoguļojas kristieša dzīvesveidā. Atrast iespēju palīdzēt tam, ar kuru nekad dzīvē vēl neesi parunājis vai pat saticis, vai arī tam, ar kuru dzīves ceļi nekrustojas ikdienā tik bieži. Tieši par to ir šis stāsts: vai mans mīlestības dzenulis un līdzjūtības izpausme atbilst tādai, kā Kristus to parādīja, esot starp cilvēkiem?

Jubileja

„Cik brīnišķa, Kungs, ir Tava žēlastība! Cilvēku bērni nāk pie Tevis un glābjas Tavu spārnu pavēnī!” Ps.36:8

Cik nopietns ir katrs vārds, katrs solis, katrs skats, ko mēs raidām viens otram savā draudzē? Tāpēc, atskatoties uz piedzīvoto Valmieras draudzē, varam tikai secināt, ka tieši tā mums ir iemācījusi vadīt savu draudzi šeit, Zilākalnā. Dažbrīd varbūt nemaz neaizdomājāties, kādas sekas atstāj tas, kādu uzmanību veltām līdzcilvēkam draudzē.

Zilākalna draudze ir augusi tiktāl, ka esam sākuši īrēt ciemata kultūras nama telpas. 14. maijā svinējām 3 gadu pastāvēšanas jubileju, kurā ciemojās Viesturs Reķis ar kundzi Valdu. Viņi bija sarūpējuši mums brīnišķīgu dāvanu. Mēs ļoti ceram, ka tā palīdzēs mums tikt pie sava dievnama telpām. Valmieras vīru kvartets iepriecināja ar skanīgām balsīm un dziesmām. Esam pateicīgi arī Viktoram un Vēsmai Geidēm par kalpošanu pie mums. Jubilejas reizē varējām atskatīties uz mūsu Ceļa meklētāju kluba „Baloži” aktivitātēm. Pēc sadraudzības brīžiem pie manis pienāca kāda meitenīte ar brāli un teica: „Dievkalpojumā tu teici, ka mums ir jālūdz no Dieva palīdzība, kad tā ir nepieciešama. Mums ir ļoti slimā vecmāmiņa. Mums tagad vajag lūgt!” Šie bērni taču dzirdēja visu, kas parasti lielākoties tiek adresēts viņu vecākiem. Tā

nebija pārbaude maniem vārdiem, bet gan stipra ticība uz To, kas tiešām palīdz. Protams, mēs lūdzām, raudājām, un Dievs jau tajā pašā vakarā uzcēla sasirgušo vecmāmiņu no gultas. Šie bērni turpina lūgt arī savās mājās.

Kristības

Katru gadu mums notiek kristības. Vēlos pieminēt pēdējo notikumu, kad mūsu mīļās māsas Lūcija un Vilma 25. jūnijā slēdza derību ar Kungu jaunai dzīvei. Lūcija teica: „Es tiešām varu liecināt par to, kā Dievs izmaina cilvēka dzīvi!” Savukārt Vilma, kurai ir 86 gadi, apliecina to, kā Svētais Gars vada viņu uz ikvakara draudzes lūgšanām katru dienu un ka bez tām dzīve vairs nav iedomājama. Mums nepietiek tikai ar to, ka sanākam sabatos uz dievkalpojumiem. Mēs joprojām tiekamies katru vakaru uz lūgšanām un Bībeles studijām, un aicinām to darīt ikvienam. Tas tiešām nes augļus!

Bērnu centrs

Kā pateicību Jēzum par glābšanas dāvanu un dāvāto žēlastību, mēs arī cenšamies rūpēties par citiem. Par to var liecināt bērni, kas apmeklē biedrības „REACHLUK” bērnu dienas centru „Zilais kalns” un viņu ģimenes. Jau deviņus gadus adventisti no vairākām draudzēm Latvijā un ārpus tās robežām iesaistījušies šajā labdarības darbā. Pateicamies Valmieras draudzei par ikmēneša atbalstu; Rīgas 6. draudzei par naudas ziedojumu; personīgi Ilzei Geidei par ieguldīto darbu grāmatvedības dokumentu kārtošana; Edītei Meņģelei par ieguldījumu muzikālo bērnu talantu attīstībā; Aleksandram Jevdokimovam par ieguldīto darbu mājaslapas tapšanā. Apmeklējot www.reachluk.lv var uzzināt par to, kā mums klājas un kā varam arī turpmāk atbalstīt šo darbu!

“Uz brīdi divatā” 2011

Ģimenes un laulības atjaunošanās nenotiek automātiski, organiski, šis process ir izvēle, brīvā griba, un, lai kaut kas mainītos, ir jāpieliek pūles. Ģimenes atjaunošanās ietver sevī gan fizisko, gan garīgo, gan emocionālo, gan mentālo un sociālo atjaunošanos.

Jau sesto gadu pēc kārtas aprīļa pēdējās/maija pirmajās dienās vairāk nekā divdesmit pāri pulcējās ar mērķi:

- atjaunot savus laulības solījumus, ne tāpēc, ka tie ar laiku aizmirstas, bet gan – lai atkal izvēlētos savu vienīgo!
- veidot savas ģimenes misijas ziņojumu, apzinoties kopējās prioritātes un galamērķi, uz kuru kopīgi dodamies,
- lai pārrunātu, kā organizēt savu ģimenes dzīvi, lai izdotos ik dienas pievērst uzmanību garīgās dzīves pilnveidošanai,
- dalīties pieredzē, kādēļ nepieciešams īpašs ģimenes laiks,
- bagātināties, uzzinot citu pāru kopīgās tradīcijas un paradumus,
- saprast, cik liela nozīme ir virtuves galdam, un
- pārliecināties, ka dzimšanas dienas ir iespēja satikties vairākām paaudzēm un izjust citu cilvēku mīlestību.

Pāru nometnes ir laiks, kas nepieciešams, lai neklātu viens otram sveši, kuri sastopas vienīgi kā divi kuģi nakts melnumā. Īpašais ģimenes laiks dod garīgo attīstību – kopīgs laiks lūgšanām, laiks Dievam, kas ceļ attiecību kvalitāti. Pāra fiziskā atjaunošanās – īpašs laiks atpūtai, atslodzei no ikdienas darba un pienākumiem. Emocionālā atjaunošanās notiek, satuvinoties un atklājot savā partnerī kaut ko jaunu, apkopojot domas un gūstot mieru.

Ikviens ģimene ir unikāla, un katrai ir jārada, jāatklāj kaut kas tikai tai raksturīgs un vienojošs; izkopjot atjaunošanās garu, mēs varam stāties pretī ikdienas izaicinājumiem ar jaunu spēku. Dabā ir daudz brīnišķīgu piemēru veiksmīgai ģimenes dzīvei. Ķīnas bambusa brīnums liek saprast to, ka pēc četriem pacietības un rūpīga darba gadiem nāk “piektais gads”, jo Ķīnas bambusa stīpols iedēstīts četrus gadus virs zemes parāda vienīgi nelielu, zaļu asnu. Kas

notiek četrus gadu laika posmā? Četrus gadus notiek sakņu sistēmas veidošanās, iesakņošanās, nostiprināšanās, pamata veidošana. Piektajā gadā izaug vairāk nekā astoņdesmit pēdu garš, izturīgs, ilgi dzīvojošs augs, kas kopā ar citiem veido šaļčošas bambusu birzis.

Lūka reiz rakstīja līdzīgu pieredzi Jēzus laikā. “Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši...” (Lūkas 5:5)

Vai pazīstat negulētas nakts bez loma? Ko esat zvejojuši, ko esat darījuši? Nekā! Tukšs... Ticība? “Es gribu ticēt, bet...” Dziedināšana? “Es tik ilgi jau esmu bijis slims...” Laimīga laulība? “Vienalga, ko es daru vai saku...” Vai Jēzus nezināja, ka mācekļi bija bez loma, ka tīkls bija tukšs? Viņš zina gan tukšumu, gan negulētas nakts, gan grūtsirdību. “Bet uz Tavu Vārdu es gribu tīklu izmest.” Nav par vēlu izmest atkal tīklu un nekad, nekad, nekad nepadoties!

Ja šo procesu salīdzina ar ģimenes dzīvi, tad bieži ir tā, ka ieguldīto laiku, rezultātu redzam pēc vairākiem gadiem, jo nevar redzēt, kā nostiprinās ģimenes sakņu sistēma – vērtības, lūgšanas, laiks, resursi, ieguldījums bērnos un savstarpējās attiecībās. Atslēgas vārds ir pacietība – tā ir ticība darbībā, emocionāla uzcītība, sapratne un pāri visam visaptverošo dodoša mīlestība. Ģimenes mīlestība ir īpaša veida savienība, jo prieks un dziļākās sāpes saistās ar to, kas notiek ģimenē. Ja ir labas ģimenes attiecības, dzīve ir tīkama visiem tās dalībniekiem.

Dalībnieku ieteikumi tiem, kuri plāno piedalīties pāru nometnē nākošajā gadā no 4. - 6. maijam:

- noteikti kaut vienu reizi saņemties un aizbraukt,
- tas ir tā vērts – piedalīties – “visi ir gaidīti un paliek par savējiem”,
- šī nometne ļauj uzlabot un attīstīt savas attiecības,
- iespēja paskatīties uz savām attiecībām no malas,
- sastapt pārus ar līdzīgām dzīves situācijām,
- lielisks impulss, kā stiprināt attiecības,
- tas ir laiks divatā un tai pašā laikā atrašanās patīkamā sabiedrībā un atmosfērā u.c.

Pāru nometnes organizatoru vārdā reportāžu “Adventes Vēstīm” sagatavoja Sanita Pavāre, Gita Vaivode, Dzintars Vaivods un Valda Reķe

P.S. Vairāk informācijas par pāru nometnēm un attēlus var atrast mājas lapā: www.paru.nometne.info

Aizmigusi cerībā

91 gada vecumā mirusi pašreizējā Adventistu Baznīcas vadītāja Teda Nilsona māte Elionora Vilsons. Viņa bija arī eksprezidenta Nīla Vilsona sieva. Pats Nīls Vilsons aizmiga nāves miegā pirms pusgada. Abi Vilsoni laulībā nodzīvoja 68 gadus!

„Mana māte bija īpaši uzticīga, uzmanīga un iedrošinoša,” raksta Teds Vilsons *Adventist World* žurnāla jūnija izdevumā. „Viņa man atklāja Jēzus kā Glābēju un Drauga personisko mīlestību, viņa arī ieaudzināja cilvēkos vienkāršu uzticēšanos Vārda mācībām un to, ko nozīmē būt Septītās

dienas adventistu kristietim.”

Teds Vilsons pirms gada tika ievēlēts kā Adventistu Baznīcas 20.-tais prezidents.

E. Vilsons bija uzticīga sieva un palīgs vīram, kurš kalpoja dažādās pasaules valstīs kā draudžu vadītājs. Taču viņas pamatprofesija un sirds darbs bija skolotājas pienākumi. Viņa ir strādājusi dažādās skolās, mācot bērniem arī skaistās garīgās patiesības. „Viņa zināja, kā to darīt, un darīja to ļoti labi,” saka viņas dēls.

Vai adoptēt cietumnieku?

Daži adoptē bērnu. Citi dzīvnieciņu. Kāpēc ne cietumnieku? Laksona un Čeritijas Zembu dzimtajā Zimbabvē šādas idejas popularizēšana ir radījusi pārsteidzošus rezultātus – vairāk nekā trešdaļa visas valsts cietumnieku ir iesaistījušies Bībeles izpētes studijās, un 500 cietumnieku pievienojušies adventistu draudzei gada laikā. Un tā ir pirmā reize Zimbabves cietumu vēsturē, kad cietumnieki pieprasa kristības.

Šajā valstī, līdzīgi kā daudzviet citur, pret cietumniekiem izturējās noraidoši. Bieži vien viņus pameta ģimene un draugi, viņiem bija maz cerību atgriezties pilnvērtīgā sociālajā dzīvē. Pirms sešiem ga-

diem Zembu ģimene kopā ar vēl 12 brīvprātīgajiem domubiedriem nolēma uzsākt kalpot tuvējā cietumā. Kopš tā laika viņu pārstāvji atrodami 43 cietumos – visos, izņemot divos visstingrākā režīma cietumos –, viņi piedāvā iespēju redzēt kristīgo TV kanālu *Hope Channel*, Bībeles studijas un arī sociālā atbalsta tīklu.

Lai gan viņu komanda ir maza, viņi darbu paveic, iesaistot tuvējās draudzes. Draudzes locekļi var sniegt gan finansiālu atbalstu, gan arī palīdzēt citādi, nemērojot garu ceļu līdz cietumam. Tiesa, Čeritija atzīst, ka vispirms ir jāpārlicina draudzes locekļi, lai viņi iesaistās. Arī viņiem ir bailes un daudz jautājumu.

Sākums nebija vienkāršs. Kad brīvprātīgo komanda pirmoreiz vērsās vairākos cietumos ar lūgumu ļaut cietumos skatīties *Hope Channel*, administrācija bija aizdomīga. Pēc vairāku mēnešu TV kanāla testēšanas beidzot atļauja tika dota. Drīz vien daži cietumnieki lūdza Bībeles studijas.

Kopš tā laika situācija ir kardināli mainījusies. Vienā cietumā lūdza pat izbūvēt dievkalpojumu kapelu. Bet varas iestādes

ir veikušas pētījumu, kas atklājis, ka tie cietumnieki, kuri piedalās programmā, daudz retāk atkārtoti nonāk cietumā pēc atbrīvošanas.

Zembi saka, ka novērojuši arī attieksmes maiņu pret cietumniekiem valsts līmenī. Cilvēki vairs nav tik aizspriedumaini. Īpaši to ietekmējis Harare pilsētas cietumā izveidotais ieslodzīto koris. Pagājušajā gadā šī kora videoklips uzvarēja divās Zimbabves mūzikas aptaujās. „Cilvēki sāk pēkšņi domāt: „O, cietumnieki var dziedāt šādas dziesmas? Izpildīt šāda veida mūziku?” Tā šie stereotipi mainās,” saka Laksons.

Pateicoties videoklipiem, cietumu kalpošana ir kļuvusi zināma visā valstī. Tomēr Zembu ģimene turpina cīnīties par kalpošanas tīlāku pastāvēšanu un izplatīšanos.

Varas iestādes tagad lūgušas nodrošināt adventistiem kapelānus visos valsts cietumos. Lai arī tas raisījis lielu entuziasmu, galvenais izaicinājums ir cilvēki. Valstī katastrofāli trūkst mācītāju. Viens mācītājs kalpo 6-8 draudzēs, plus vēl vidēji 10 mazās grupās. Un tas tā ir pilsētās. Lauku apvidos viens mācītājs kalpo 20 draudzēs! Kur lai atrod cilvēkus katrā cietumā? Zembu ģimene cer, ka atsauksies misionāri un citi brīvprātīgie. „Tas, kas mums liek darboties, ir dvēseles, kuras redzam, kā tiek izglābtas. Ir bēdīgi, ja pamats ir ielikts, bet tad jānoskatās, kā viss tiek pazaudēts,” saka Laksons.

Svētdiena un brīvība

Eiropā regulāri tiek aktualizēts jautājums par svētdienu kā īpašu dienu bez darba. Ir izveidojies pat atsevišķs nevalstisku organizāciju tīkls, kurš saucas Eiropas svētdienas alianse. To veido 65 sabiedriskas organizācijas, arodbiedrības un draudzes, kuras uzskata, ka nestrādāšana svētdienās un taisnīgas darba stundas veicinātu veselīgāku klimatu ģimenēs un stiprinātu sociālu saikni starp ES dalībvalstīm.

20. jūnijā Briselē organizācija aicināja kopā psihologus, sociālos zinātniekus un citus ekspertus, lai spriestu par to, kā darbs svētdienās ietekmē vese-

lību, drošību un sociālo integrāciju. Konferencēs laikā tika nolemts vērsties pie Eiropas Savienības Ekonomisko un sociālo lietu komitejas, lai tā rosinātu pieņemt deklarāciju par „brīvu-no-darba” svētdienu visās ES dalībvalstīs.

Septītās dienas adventistu runasvīrs, Starptautiskās reliģiskās brīvības asociācijas vadītājs Džons Grācs izplatījis paziņojumu, aicinot deklarāciju šādā veidā nepieņemt.

„Kurš gan var nepiekrīst domai, ka ikvienam ir jāgūst labums no iknedēļas atpūtas dienās?.. Tie ir labi nodomi.” Tomēr Grācs atzīst, ka, ja šādu deklarāciju gribētu īstenot, rastos lielas problēmas.

Eiropā šobrīd ir apmēram 13 miljoni musulmaņu, kuriem svēta ir piektdiena. Bet ievērojama ebreju kopiena un septītās dienas adventisti ievēro sestdienu jeb sabatu, kura saknes sniedzas Bībelē aprakstītajā radīšanas stāstā. Tāpēc šāda deklarācija būtu pretrunā ar miljoniem cilvēku reliģiskās brīvības izvēli.

„Paužot visu cieņu, es tomēr aicinu Eiropas svētdienas aliansi izlabot savu priekšlikumu, nosakot, ka ikvienam vajag garantēt brīvu dienu no darba, lai katram cilvēkam būtu tiesības dzīvot, pielūgt un pat atpūsties saskaņā ar savu sirdsapziņas pārliecību,” izplatītajā paziņojumā raksta Džons Grācs.

No ziņu aģentūras ANN

*Ekhardts Millers,
Septītās dienas adventistu
Ģenerālkonferences Bībeles
izpētes institūta izpilddirektors*

SKAIDRA UN KVALITATĪVA SAZIŅA VAR IZRĀDĪTIES GRŪTS UZDEVUMS

Jozuas 22. nodaļā atrodams ne vien interesants stāsts, bet tas uzrunā mūs šodien, kad pūlamies efektīvi sazināties savā starpā. Laiku pa laikam mēs cits citu pārprotam, runājam, aizgriezušies viens no otra, un mums var būt savstarpēji aizspriedumi. Iespējams, ka mēs nesarunājamies atklāti un mīloši. Septiņi principi, kurus vērojam Jozuas 22. nodaļā, ir noderīgi, pat būtiski mūsu savstarpējā saskarsmē ar apkārtējiem cilvēkiem. Un tie var arī pārveidot mūsu ģimeni un draudzi.

Dažādās organizācijās ir izveidotas komunikāciju struktūrvienības, lai uzlabotu priekšstatu par konkrēto iestādi vai uzņēmumu un lai nepieļautu kaitējumu, ko nodara sliktu ziņu izplatīšanās. Saziņa notiek arī ikdienas dzīvē – darba vietā, izglītības iestādēs, ar draugiem, ģimenē, laulāto starpā. Dažkārt mūsu sazināšanās izpaužas gan vairāk kā pratināšana:

“Kur tu biji?”

“Nekur.”

“Ko tu darīji?”

“Neko.”

“Kāpēc tu ne-...?”

Dažkārt nav lielas vēlēšanās dalīties un ir maza vēlēšanās klausīties. Dažkārt jēgpilna dialoga vietā iznāk monologs. Dažkārt domu apmaiņu ir aizstājusi klusēšana, un bezvārdu saziņa atklāj attiecīgo pušu atsvešināšanos. Dažkārt atklātībā redzami saziņas aspekti tiek saprasti pavisam nepareizi, tāpat tiek nepareizi interpretēta motivācija, kādēļ kāds cilvēks kaut ko ir teicis. Nepareizas saziņas dēļ izjūk laulības. Nepareizu saziņas paradumu dēļ cieš vecāku un bērnu savstarpējās attiecības. Problēmas darba vietās vai draudzē šķiet nepārvaramas.

Piemērs no Bībeles

Interesants piemērs par to, kā saziņa var noiet greizi un arī kā to var uzlabot, atrodams Jozuas grāmatas 22. nodaļā.

Izraēls bija iekarojis lielu Apsolītās zemes daļu. Divas ciltis un puscilts, kas bija apmetušās uz dzīvi austrumos no Jordānas un bija atbalstījušas pārējās ciltis viņu daļas iegūšanā rietumos no Jordānas, tagad varēja doties mājās. Pirms viņus svētīt un sūtīt ceļā, Jozua tiem piekodināja “ka jūs mīlat To Kungu ... un ka sargājat visus Viņa baušļus ... un Viņam kalpojat ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli.” (Joz. 22:5)

Kad viņi sasniedza Jordānas upi, viņi nolēma tās rietumu krastā Jūdas un Benjamina teritorijā (10.p.) uzcelt milzu altāri, kuru varēja redzēt no tālienes. Jozuas 22. nodaļa mūs tur neziņā. Mums netiek konkrēti paskaidrots, kāpēc šīs ciltis uzcēla altāri. Vai viņi mēģināja uzsākt alternatīvu patiesā Dieva pielūgsmes praksi? Tas izskatījās pēc nopietnas krīzes.

1. Reaģējiet, kad kaut kas notiek nepareizi - vai šķiet, ka notiek nepareizi (11., 12. pants)

Kad pārējās deviņas ar pusi ciltis uzzināja, kas noticis, tās sapulcējās, lai reaģētu uz šo notikumu (Joz. 22:11,12). Kaut arī viņu nodoms karot bija nepareizs, viņus būtu jāpaslavē par to, ka viņi nepalika vienaldzīgi.

Tā bieži notiek arī šodien. Mēs sastrīdamies ar savu dzīvesbiedru, tomēr nenoskaidrojam jautājumu līdz galam, bet ceram, ka tas nokārtosies pats no sevis. Visdrīzāk jau ka tā nenotiks. Pēc kāda laika šis pats jautājums radīsies atkal. Problēmas jāceļ gaismā un jāpārrunā, un jāatrod risinājums vai kompromiss. Nepieciešama atvērtība. Ja esam kādu sāpinājuši, tad piedošana gan jāmeklē, gan jādod. Nenokārtoti jautājumi ilgtermiņā var sagraut attiecības.

Tas pats attiecas arī uz draudzi. Esam kļuvuši tādi individuālisti, ka bieži vien nevēlamies uzņemties atbildību cits par citu un palīdzēt viens otram kā radu lokā. Kā lai es mīlestībā uzrunāju savu māsu vai brāli par viņu uzvedību un uzskatiem, kas neatbilst Rakstiem un Kristus dzīves piemēram? Mēs varam nobīties no iespējamām sekām un palikt pasīvi, tā ļaujot problēmai nepamanīti samiltz.

Lūk, pirmais princips: taktiski reaģējam, ja kaut kas ir nepareizi vai šķiet, ka ir nepareizi. Mēs nepaliekam vienaldzīgi un pasīvi. Mēs cits par citu rūpējamies, pat ja reizēm tas ir grūti.

2. Nesteidzieties ar pārsteidzīgiem secinājumiem (12. pants)

Kaut arī rietumkrasta ciltis rīkojās pareizi, ķeroties pie jautājuma risināšanas, tomēr veids, kādā viņi to darīja, bija nepareizs. Viņi steigšus secināja, ka austrumkrasta cilšu rīcība, būvējot altāri, nozīmē atkrišanu. Ja jau tā, tad vienīgais risinājums šķita karš un atkritēju pilnīga iznīcināšana (33. pants), jo upurēt drīkstēja tikai uz saiešanas telts altāra (3Moz. 17:8,9), tāpat arī citu dievu pielūgsme Izraēlā nebija atļauta (5Moz. 13:12-15). Interesanti, ka rietumkrasta ciltis tiek sauktas par “Izraēla bērniem” un “visu Izraēla bērnu draudzi” (Joz. 22:12) tādējādi izslēdzot austrumkrasta ciltis.

To, ka rietumkrasta ciltīm bija jāizvairās no pārsteidzīgiem secinājumiem, parāda altāra novietojums. Ja altāris būtu domāts upurēšanai, tad varētu pieņemt, ka austrumkrasta ciltis to būvētu savā Jordānas pusē nevis rietumkrasta cilšu teritorijā. Un vēl, kādēļ altāris bija tik liels, ka to varēja redzēt no tālienes?

Ja esam kādu sāpinājuši,
tad piedošana gan jāmeklē,
gan jādod. Nenokārtoti jautājumi
ilgtermiņā var sagraut
attiecības.

Rietumkrasta ciltis tik asi reaģēja, iespējams, arī tādēļ, ka viņi bija ieinteresētā puse (18. pants). Viņi zināja, ka Ahana (Joz. 7) grēka dēļ cieta visa tauta un ka Dieva dusmas nāca pār Izraēlu, kad viņi bija pielūguši zelta teļu (2Moz. 32). Viņi negribēja noskatīties, kā vēsture atkārtojas, tad jau labāk nogalināt savus radniekus.

Ievērojiet otro principu: mēs nesteidzamies ar nepamatoti secinājumiem, bet nogaidām, līdz otrai pusei taisnīgi tiek dota iespēja izklāstīt savu pozīciju. Mēs esam gatavi uzklaut viņu paskaidrojumus. Tā kā mēs nespējam lasīt citu cilvēku domas un ne vienmēr zinām viņu motīvus, mēs esam ļoti uzmanīgi savos secinājumos, cenšoties saglabāt mieru un objektivitāti.

3. Veltiet laiku īstu un iedomātu problēmu apspriešanai (13.-20. pants)

Par laimi, rietumkrasta ciltis uzreiz nesāka karu, bet gan sūtīja priesteru Pinehas vadītu 10 cilšu vecaju delegāciju. Pinehas bija iesaistīts sērgas apturēšanā, kas bija nākusi pār Izraēlu, kad viņi ļāva moābietēm sevi savaldzināt (4Moz. 25). Viņam bija pieredze atkrišanas jautājumos.

Lai gan sūtīt delegāciju bija labi, tomēr veids, kā šie līderi vērsās pie saviem brāļiem, bija tālu no ideālā. Vispirms neuzklāusot, viņi tos bargi norāja un brīdināja par viņiem piedēvētās atkrišanas sekām (Joz. 22:16-18).

Mēs varam ievērot trešo principu: Veltām laiku īstu vai iedomātu problēmu pārrunāšanai. Dažkārt var atcelt tikšanos, apmeklējumu vai pierakstu, lai noskaidrotu kādu jautājumu un novērstu nopietnu triecienu attiecībām. Mums vienam otrā jāieklaušas gan laulībā, gan ģimenē, gan draudzē. Un jācenšas turēties tālāk no apsūdzēšanas. Mēs ļaujam citiem izklāstīt viņu viedokli un “izkratīt” sirdi.

4. Esiet labprātīgi nest upurus (19. pants)

19. pantā tiek atklāta rietumkrasta cilšu mīlestība uz austrumkrasta ciltīm, lai arī kādi bija pārsteidzīgi secinājumi un skarbas apsūdzības. Šis ciltis bija labprātīgas nest milzīgu upuri. “Ja dzīvot Aizjordanā ir problemātiski,” viņi sprieda, “tad nāciet un dzīvojiet mūsu vidū.” Tas nebūtu vienkārši. Viņiem būtu jāatsakās no sev iedalītās zemes. Viņiem būtu jāpazemina savas labklājības standarti. Tomēr viņi bija labprātīgi to darīt. Viņi saviem brāļiem un māsām izteica brīnišķīgu aicinājumu: “Neattālināsimies no Tā Kunga.

Labāk lai dzīvojam mazāk komfortabli, ja vien kalpojam Tam Kungam.” Šis aicinājums ir tik aizkustinošs tādēļ, ka rietumkrasta ciltis bija labprātīgas nest personīgus upurus. Ievērojiet ceturto principu: mums jābūt labprātīgiem nest upurus laulībā, ģimenē un draudzē. Mēs strādājam pie kompromisiem, kas nav pretrunā ar Dieva Vārdu. Mēs meklējam citu labumu un meklējam mierizlīgumu. Konflikta apmērus var samazināt, ja otra puse pamana mūsu sirsnību.

5. Sniedziet laipnu atbildi (21.-29. p.)

Kaut arī rietumkrasta ciltis izteica nopietnas apsūdzības austrumkrasta ciltīm, tās nesadusmojās un neizrādīja aizvainojumu. Tas pelna ievērību. Ja mēs būtu viņu vietā, mēs, iespējams, viņiem pārvestu kļūdu ciniski un aizstāvētu savu godu ar ieročiem. Ir grūti būt patīkamiem un pieklājīgiem, ja saskaramies ar nepatiesām apsūdzībām, īpaši ja ir runa par atkrišanu un sacelšanos.

Jozuas 22:22-24 sniedz daļu no šīs apbrīnojamās atbildes,

Valda Reķe,
ģimeņu konsultante,
Ģimenes kalpošanas nodaļa

KONFLIKTI ĢIMENĒ

Konfliktu risināšanas prasmes ir vienas no svarīgākajām dzīves prasmēm, lai cilvēki cienīgi dzīvotu sabiedrībā, ģimenē, laulībā. Gan personīgajā pieredzē ģimenē, gan darba vietā un darbojoties sabiedriskās organizācijās itin bieži nākas sastapties ar konfliktu situācijām un gan sirdsapziņa, gan pienākums prasa iesaistīties to risināšanā.

Ja gadiem ilgi precēti pāri apgalvo, ka nekad savā laulības dzīvē nav strīdējušies, nav bijuši nekādi konflikti, tad sliecos domāt, ka šie cilvēki nesaka patiesību. Šķiet, ka tad vienkārši nav dzīvots! Ne jau mākslīga konfliktu meklēšana un izraisīšana, bet prasme tos veiksmīgi risināt, ir dzīves attiecību māksla. Mūsu mentalitāte un dažreiz stereotipiska domāšana ir šķērslis dalīties pieredzē, kā konfliktus risināt, ko darīt, lai no tiem izvairītos. Tādi izplatīti izteicieni kā “Labi, lai notiek, mīļā miera labad”; “Kurš te ir galvenais? Es izlemju!” “Kas pelna, tas tērē!” “Gudrākais piekāpjas”, u.c. neveicina strīdu un konfliktu atrisināšanu.

Ģimenes konflikti no valstu, kopienu, sabiedrības konfliktiem atšķiras ar savu mērogu, bet būtība un cēloņi ir ļoti līdzīgi.

Ģimenes konfliktu plašāk novērotie iemesli:

- lomu sadalījums ģimenē,
- finansiālas nesaskaņas,
- īpašumu jautājumi,
- atšķirīga izpratne par bērnu audzināšanu,
- personīgo vērtību dažādība,
- paradumi, intereses u.c.

Konfliktiem ģimenē var būt gan negatīvi, gan pozitīvi aspekti. Negatīvā, postošā puse konfliktiem ir tā, ka tie var pāraugt dusmu lēkmēs, visa veida vardarbībā, ilgstošos personīgos aizvainojumos, karos, kas iespaido veselību, pašsajūtu un kopumā atmosfēru ģimenē. Neprasme risināt konfliktus, kā arī nepārtraukta konfliktēšana modelē bērniem, jauniešiem, atziņu, ka ģimenes dzīvē konflikti un neargumentēti strīdi ir neatņemama sastāvdaļa, ka uzvar valdonīgākais un ka šādā veidā cilvēki diskutē un apmainās domām. Taču konfliktu risināšanā ir arī pozitīvi aspekti, ja atrasta radoša pieeja. Konfliktus risinot, meklējot cēloņus un cenšoties izprast visu strīdā iesaistīto pušu izpratni, rodas kaut kas jauns – risinājums, vienošanās par līdztatbildību un līdžaspastāvēšanu. Godprātīga un cieņas pilna konfliktu risināšanas

maniere sniedz jaunajai paaudzei vēstījumu – ja jums dzīvē nāksies sastapties ar kādiem sarežģījumiem jūsu ģimenēs, tad ir veidi, soļi, paņēmieni, kā ar tiem tikt veiksmīgi galā.

Konfliktu risināšanas ģimenē pamatā ir vēlēšanās klausīties un sadzirdēt otra teikto, kā arī saprātīgi vienoties par visu kopējo labumu. Atrisinot konfliktu, vajadzētu to nosvinēt un izrunāt priekš sevis iegūtās mācības. Svarīgi ir neļaut konfliktsituācijām ieilgt un pievienot vēl smagākas aizvainojumu nastas.

Ir ļoti daudz grāmatu un resursu, kur meklēt padomu, lai pārvarētu dažādas situācijas ģimenē un laulībā. Svētie Raksti ir konfliktu risināšanas rokasgrāmata, lappusi pēc lappuses atrodam padomus, mācības, vērtējumus gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā.

Daudzi cilvēki praktizē trešās personas pieaicināšanu. Skatījums no malas var palīdzēt, ja izvēlēts gudrs padomdevējs, uz kuru var paļauties un kuram var uzticēties.

Nobeigumā vēlos piebilst – neļaujiet ģimenē domstarpībām, atšķirībām, viedokļu un uzskatu atšķirībām pāraugt konfliktos. Pat, ja tā atgadās, lai veiksmīgi izdodas visus sarežģījumus atrisināt visu kopējam labumam.

kas tā vietā, lai lietu eļļu ugunī, atdzēsē nokaitēto atmosfēru. Austrumkrasta ciltis uzsāk savu aizsardzību ar to, ka piesauc Dievu kā liecinieku, izmantojot visspēcīgākos izteiksmes līdzekļus. Viņi divas reizes atkārtoja Dievu apzīmējošos trīs vārdus - tas ir kaut kas unikāls Vecajā Derībā. Viņi apliecināja, ka viņu nodoms ir bijis nevis attālināties no Dieva, bet gan parūpēties par to, lai nākotnē vienotā Izraēla tauta sekotu Tam Kungam un Viņu pielūgtu.

Lūk, piektais princips: kad mūs apsūdz un apvaino, mēs atbildam laipni, paliekam mierīgi un klausāmies uzmanīgi. Uz apvainojumiem mēs neatbildam ar apvainojumiem, bet izskaidrojam situāciju no mūsu redzes viedokļa, neizsakot asas piezīmes.

6. Atklājiet, ko plānojat darīt (24.-28. p.)

Un tomēr arī austrumkrasta ciltis pieļāva nopietnu kļūdu. Viņi nepastāstīja, ko plāno darīt. Viņi pārsteidza pārējos Izraēla ļaudis un tādējādi sagatavoja augsni pārpratumam. Tā kā viņi

savus nodomus neatklāja, ciltis gandrīz uzsāka pilsoņu karu. Tikai 24.-28. pantā atrodama informācija par altāra celšanas mērķiem. Tomēr arī šis labais izskaidrojums nebija pilnībā apmierinošs. Tā kā austrumkrasta ciltīm bija svarīgi tikt pieskaitītām Izraēlam, nevis būt atdalītiem no Dieva tautas, būtu bijis daudz labāk, ja arī rietumkrasta ciltis būtu bijušas uzaicinātas piedalīties šī memoriālā altāra celtniecībā.

Atklātības trūkums arī šodien var būt nopietna saziņas problēma. Dažkārt mēs nosūtām neskaidras ziņas, kam var būt divas vai vairāk nozīmes – tāpat kā šajā gadījumā ar altāri – lietojam noslēpumainus izteicienus, tā ka saņēmējs nespēj saprast, ko mēs sakām vai darām. Piemēram, bērnam var būt bailes no suņa, bet tā vietā, lai teiktu: “Man bail no suņa!” bērns pieprasa: “Es gribu mājās.” Bērna sniegtā informācija var viegli tikt pārprasta, jo tā nav atklāta.

Sestais princips mums atgādina, ka jābūt atklātiem, jādalās ar mūsu plāniem un mērķiem, domām un emocijām, un pat savā ziņā jāpadara sevi ievainojamus. Tas nenozīmē, ka esam garīgi eksibicionisti, drīzāk esam patiesi. Atrodoties šādā pozīcijā, mēs varam palīdzēt citiem. Augstākais atklātības līmenis tiek sasniegts tad, kad mēs ne tikai darām zināmu, ko mēs zinām, domājam un jūtam, bet arī, kas mēs esam.

7. Priecājieties un slavējiet Kungu, kad konflikts tiek atrisināts (33. pants)

Beigās šis konflikts starp Izraēla ciltīm tika atrisināts. Viņi bija priecīgi un pateicīgi, slavējot Dievu (33.pants). Septītais princips ir šāds: mēs priecājamies un slavējam Kungu, kad konflikts tiek atrisināts. Tas nav mūsu darba vai prasmju nopelns, bet gan Viņa žēlastības rezultāts.

Aivars Ozoliņš,
mācītājs, Valejo Drive
draudze Kalifornijā

KONFLIKTI DRAUDZĒ

Kā izvairīties no konflikta draudzē un ģimenē? Bieži dzirdēts jautājums. Vēl biežāk dzirdami padomi kā to panākt. Šāds jautājums un padomi pamatojas uz pārliecības, ka jo mazāk ģimenē un draudzē konfliktu, jo labākas tās ir. Bet vai tā ir pareiza, īstenībai atbilstoša izpratne? Vai tiešām konfrontācija un konflikts ir vienmēr negatīvas parādības, bet to neesamība vienmēr uzskatāma par pozitīvu iezīmi?

Ģimene un draudze cieš no tā, ka pārāk daudzi mīl nekritiski, vai arī kritizē nemīlot. Daudziem no mums piemīt tieksme izvairīties no konfliktsituācijas, atteikties uzdot jautājumus, pat tad, kad jūtam, ka kaut kas nav kārtībā, par katru cenu saglabāt *status quo*.

No otras puses, ir cilvēki, kuras konfrontācija pievelk, kas vienmēr tiecas izraisīt jaunus vai arī iesaistīties jau esošajos konfliktos. Šķiet, ka viņi plaukst strīdīgā vidē un tāpēc bieži ir gatavi izraisīt konfliktu, lai vienkārši būtu par ko cīnīties. Šādas konfrontācijas rada vairāk pārkarsētas emocijas nekā gaismu.

Ne viena, ne arī otra attieksme pret konfliktu nav veselīga. Tādēļ pareizais jautājums būtu nevis “Kā izvairīties no konflikta?”, bet gan “Kā pareizi vadīt konfliktsituāciju?”

Arī kristīgā vēsturē konfliktu situācijas nav jaunums. Tieši tādēļ, ka bija cilvēki, kuri nebaidījās uzdot jautājumus un izteikt atšķirīgus viedokļus, radās dažas no ievērojamākajām kristīgām doktrīnām un misijas stratēģijām. Tomēr ne visi konflikti draudzē ir bijuši ar pozitīvām sekām. Daudzi no tiem ir noveduši pie šķelšanās, pat kariem un asins izliešanas.

Patiešs, autentisks kristietis cenšas izvairīties gan no aklas pakļaušanās, gan arī no destruktīva kritizējoša cinisma. Šāds cilvēks nebaidās ar personīgu pārliecību izteikt no citiem atšķirīgu viedokli, bet dara to konstruktīvi, mīlestības un dziļas uzticības motivēts.

Ja kāds ir pakļapis, to kritizēt bez mīlestības nozīmē atraidīt Svētā Gara klātbūtni un dusmās apslāpēt cerību. Šāds kritiķis norobežojas no citiem paštaisnīgā izolācijā. Nereti kritiķis izraisa konfrontāciju, lai par katru cenu uzspiestu citiem savu viedokli, nevis lai kopīgiem spēkiem nonāktu pie vislabākā risinājuma. Šāds cilvēks nerimsies kritizēt, kamēr visi citi nedomās tieši tā, kā viņš. Turpretī konfliktā starp mīlošiem ģimenes vai draudzes locekļiem nebūs ne uzvarētāju, ne zaudētāju. Radīsies vienīgi tāda konfrontācija, kas izriet no neviltotas un dziļas pārliecības, kur abas puses vienmēr tieksies pēc savstarpējās sapratnes, nevis šķelšanās. Šāds konflikts iesaksies un nobeigsies uzticības atmosfērā.

Jauniešu RALLIJS: VAIROGMIESTS

Agnese

Rallijs man bija kaut kas jauns. Tā kā esmu no vasarsvētku draudzes, tad šis pasākums bija tādas nelielas pārmaiņas. Pirmo reizi biju adventistu draudzē. Man patika, jo Dievs visur ir viens, un arī šeit varēju piedzīvot Viņa klātbūtni. Esmu tikai par tādiem pasākumiem, par starpkonfesionālu sadraudzību. Un jūs esat malači. Lai Dievs jūs svētī!

Andris

Rallijā es atpūtos, labi paēdu, uzspēlēju interesantas spēles, pavadīju laiku ar draugiem. Un arī palīdzēju sagatavot tehniku, lai koncerts skanētu, un vēl biku rādīju dziesmu vārdus, kamēr Korintas slavēšanas grupa slavēja.... Par bezdarbību nevarētu sūdzēties,

kaut gan man nesanāca palikt uz rallija otro dienu, kad tur bija vēl daudz citu interesantu aktivitāšu. Jau pirmajā dienā bija daudz interesantu nodarbību. Vienīgais, ko man liekas, ka vajadzētu uzlabot, ir cilvēku masu daudzums... Es nesaku, ka bija maz cilvēku, bet nu es

gribētu, lai dievkalpojuma laikā ne tikai cilvēkiem nāktos stāvēt kājās, bet arī lai cilvēkiem nepietiktu vietas pašā dievnamā, kad nāktos no iekštelpām pārcelties uz kādu ielu, pļavu, lai visi dzirdētu. Emocijas pēc šāda pasākuma nevarētu būt nekādas citādas kā vien superīgas.... Patiešām labs pasākums, kuru der apmeklēt. Ja es būtu kāds kritiķis, tad es no 5 zvaigznītēm liktu 4 ar pus.

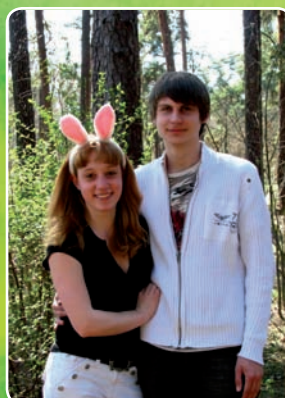
Luīze

Arī man bija iespēja būt Jauniešu Rallijā, kur jaunieši atpūtās, spēlēja dažādas spēles un labi pavadīja laiku. Man vislabāk patika vakara programma Bauskas kultūras namā un lielā Vairogmiesta spēle. Jauniešu Rallijā es iepazinu jaunus draugus un labi pavadīju nedēļas nogali.

Daiga& Valts

Teiksim, kā ir, mums patika viss, tiešām, labi un pārdomāti bija, un garšīgi, labi ēdināja ar. Bet, mūsaprāt, kad spēlēja Lielo spēli tie, kuri netika nākamajās kārtās, tiem nebija īsti ko darīt, un gan jau viņi gribēja ar vēl mēģināt, varbūt vajadzēja vēl kādu alternatīvu. Mēs ar prieku vēl brauktu uz tādiem pasākumiem!

Ineta

Man patika iepazīšanās spēles, jo es iepazīnos ar ļoti interesantiem cilvēkiem. Man ļoti patika arī svētdienas

Lielā spēle, it īpaši uzdevums, kur vaja- dzēja apelsīnus pār- nest, izmantojot tikai kaklu un zodu. Vēl bija jautras spēles pirms gulēt iešanas un garšīgas pusdienas, bet īstenībā jautri bija vienmēr un visur.

Agnese

Bija prieks jūs apciemot un iepazīties. Pie adventistu jauniešiem cimojos pirmo reizi, sanāca apmeklēt pasāku- ma pirmo daļu. Ļoti patika diskusiju daļa, darbs grupās vienmēr saliedē, dievkalpojums un iepazīšanās spēles, pasākuma ideja jau bija – satikšanās. Apmeklēju arī pansionātu, taču domāju, ka pirms tam vajadzēja kādu ievad- daļu, sagatavošanos tiem, kas turp devās. Atskatoties uz pasākumu, man tā bija lieliska iespēja gūt priekšstatu par draudzes būtību. Man patika!

Ainis

Jauniešu Rallijā man bija uzdevums jauniešiem sniegt kādas garīgās mācības no Dieva Vārda. Šī Rallija tēma bija par satikšanos.

Es aicināju jauniešus pārdomāt Nikodēma sarunu ar Jēzu un ielikt Nikodēma vietā sevi. Tādā veidā katram pašam uzrakstot savu stāsta noslēgumu. Vai arī mēs dažkārt neesam tādi, kas no sarunas paturam tikai to, ko varam pieņemt, un to, kas mums patīk? Vai mēs esam gatavi pilnībā uzticēties Jēzum un pilnībā sasaistīties ar Viņu, lai varētu teikt, ka esam piedzimuši no augšienes? Domāju, ka šajā pasākumā varējām iegūt daudz jaunu atziņu.

Inta

Es rallijā vadīju diskusijas jaunie- šiem par satikšanos. Kādēļ tu ej uz satikšanos? Ko tu vēlies no otra cilvēka? Lai kaut ko iegūtu no viņa? Nē. Tu uz satikšanos ej tāpēc, ka vēlies vienkārši būt ar viņu kopā – neko citu tev nevajag. Tu vienkārši vēlies pateikt: “Es mīlu tevi!” Tev vissvarīgāk ir,

lai viņš vai viņa to noteikti zinātu, un tu arī to gribi zināt. “Es tevi mīlu ar mūžīgu mīlestību!” – tādēļ ir nācis Jēzus Kristus – Dievs kā cilvēks pasaulē, lai visiem to pateiktu un parādītu. Viņam vissvarīgāk ir, lai mēs visi to skaidri zinātu. Tagad, kad tu to skaidri zini, dzīvo tālāk ar šo domu.

TEAMWORK 2011

Kāpēc Tev būtu jābūt jauniešu salidojumā TeamWork 2011?

Ieva

Iespējams, tur Tu varēsi labi pavadīt laiku Dieva un draugu sabiedrībā, un, iespējams, tur Tu atklāsi savas radošās spējas un Dieva dotos talantus. Jauniešu nodaļa, plānojot šīs vasaras **TeamWork**, īpaši aicina jauniešus uzdrīkstēties un nebaidīties kalpot, gluži kā pats Jēzus Kristus mūs

aicinājis – “bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā.” Kas ir šīs pārvērtības un atjaunošanās? Kāpēc tādas vajadzīgas? Uz šiem jautājumiem atbildes palīdzēs rast mācītājs Aldis Zēmele. Salidojumā pirmo gadu notiks nakts pārgājiens, kurā varēsi pārbaudīt savus spēkus neierastā situācijā. Jā, šīs noteikti būs tas salidojums, kuru Tu neaizmirsīsi!

Arnī

Ja esi nolēmis doties uz jauniešu salidojumu **TeamWork**, tad ir jāņem vērā daži svarīgi fakti: 1) nebrauc uz nometni viens, ņem līdzi draugu, draudzeni, vislabāk ņem līdzi pēc iespējas vairāk; 2) iesaku pieteikties norādītajā laikā, tas nozīmē, ka bez gardas maltītes nepaliksi; 3)

atceries, dzīvošana notiek plāvā, tas ir, neaizmirsti telti, guļammaisu, siltu jaku, džemperī. Ja uzlīs lietus, zābaki un lietusmētelis par sliktu nenāks. Ja man jautāsiet, kāpēc es braucu uz TW nometni, atbilde ir pavisam vienkārša, ja gadā neesi bijis uz vismaz vienu nometni, tad esi zaudējis daudz kristīgu draugu.

- Pieteikšanās līdz 30. jūlijam, piesakoties pie jaun. vadītājas Intas Jākobsones pa e-pastu bereja@inbox.lv
- Līdzī jāņem: telts, guļammaiss, matracītis, savi trauki.

ZIŅOJUMS:

- Jauniešu vadītāju tikšanās 30. jūlijā Rīgā, Baznīcas ielā 12a plkst. 14:00. Laipni aicināti piedalīties visi jauniešu vadītāji!

Jauniešu vasaras salidojums

TEAMWORK 2011

*mācītājs
Aldis Zēmele

*nakts
pārgājiens

*slavēšana,
diskusijas,
spēles

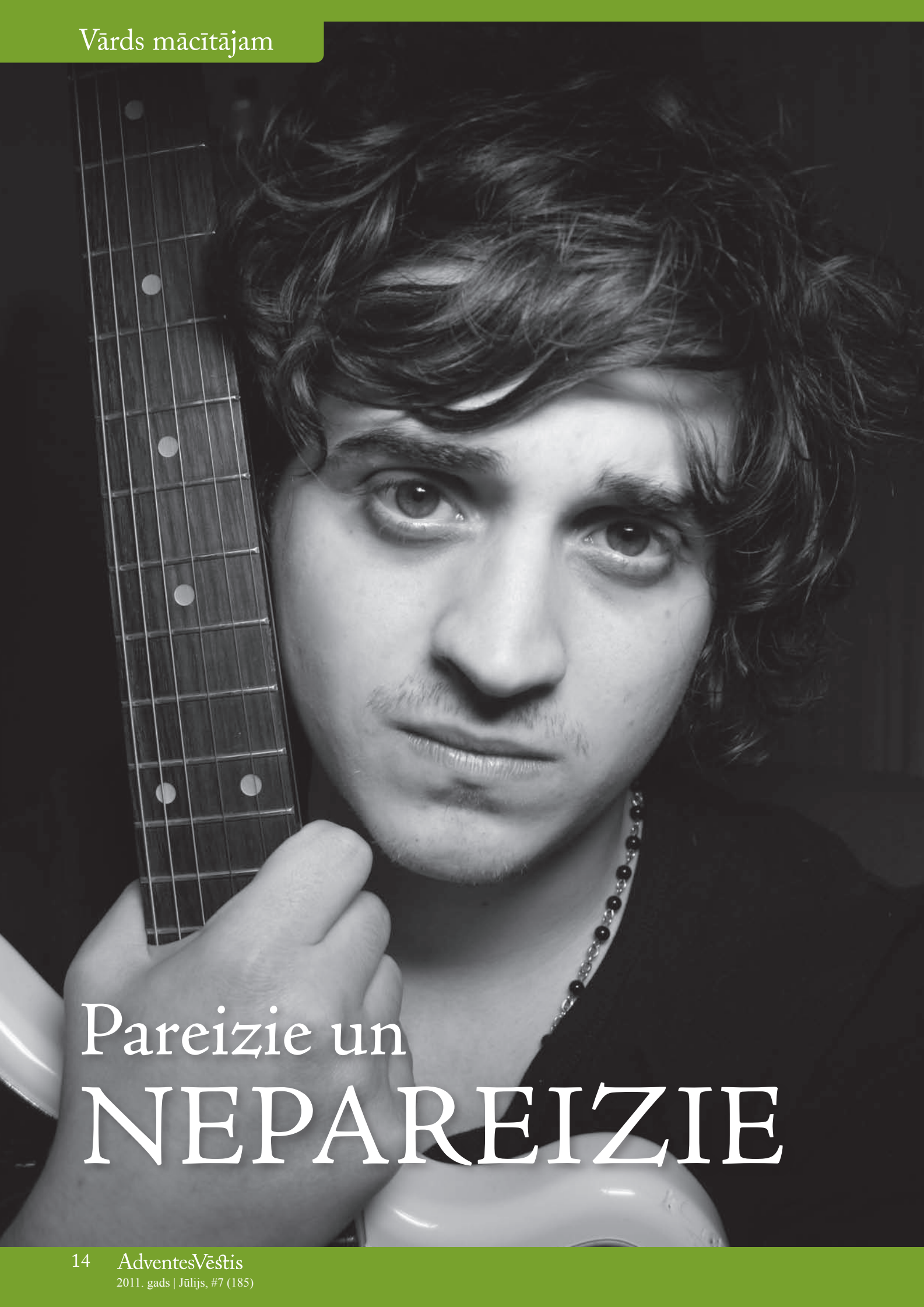
*tēma -
METANOJA

12. - 14. augusts

Talsi

...pārvērtieties, atjaunodamies savā garā...

Adventistu Baznīcas Jauniešu nodaļa
<http://www.jaunatne.adventisti.lv>

Pareizie un NEPAREIZIE

„Māri, kā tu domā, vai tas nav joprojām aktuāli un vai to nebūtu vērts dot cilvēkiem izlasīt?” – jautāja māsa Lidijs Kleimane no Dobeles draudzes, parādījusi man vēstuli, ko viņas mūžībā aizgājušais vīrs Īzaks reiz rakstījis kādam nezināmam adresātam.

Un tiešām, šajā vēstulē skartie jautājumi ir nenoliedzami mūsdienīgi, jo cilvēka daba nav mainījusies. Kurš gan no mums nav piedzīvojis to, ka „labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne”? Un kurš gan no mums nav saskāries ar attieksmi: „Pastāv divi viedokļi – manējais un nepareizais”? Ticībā, ka vēstulē ietvertās atziņas un praktiskie padomi būs noderīgi ne vienam vien Adventes Vēstu lasītājam, nododu to jūsu rīcībā.

Māris Debners, atvērums „Vārds mācītājam” atbildīgais redaktors

Neapmierinātība ar sevi ir dvēseles veselības pazīme, raksta māsa Vaita.

Mūsu draudze atbilst Laodiķejas raksturojumam, tas nozīmē, ka arī neapmierinātība ar draudzi vismaz mūsu laikmetā ir normāla un dabiska.

No Romiešiem 9:27 un 11. nodaļas noprotam, ka no draudzes izglābts tiks tikai atlikums.

No Ecēhiēla 9. nodaļas noprotam, ka izglājamais atlikums no pārējiem atšķiras ar to, ka tas nepiedalās pie draudzē izplatītajām negantībām un vēl „nopūšas un vaid” par draudzes trūkumiem.

Pirmkārt, jāiegūst skaidrība par to, pie kādas daļas piederu es pats. Ja rodas pārlicība, ka es pats atbilstu atlikuma pazīmēm, tad jāsāk domāt, kā vajadzētu veidoties savstarpējām attiecībām starp atlikumu un „neatlikumu”?

Meklējot skaidrību šajos pamatjautājumos, nepieciešams rēķināties ar ļoti nepatīkamu un neērtu apstākli, proti, ar to, ka pasaule nav vis melnbalta, bet gan daudzkrāsaina, un robeža starp gaismu un tumsu ir izplūdusi. Dievs negrib, lai tas tā būtu, un mūžīgi tas tā nebūs. Bet, atļaudams sātanam darboties pasaulē, Dievs atļāva tam arī pievilt cilvēkus. Laicīgajā dzīvē viltota nauda sastopama reti, bet garīgajā dzīvē absolūti viss tiek viltots ik uz soļa. Bībeles lasītājam ļaunais iečukst secinājumus, kas bieži ļoti līdzīgi patiesajiem, bet tomēr ir nepatiesi. Viltoti tiek sapņi un parādīšanas, dziedināšanas un citi brīnumi. Ja sātanam ir izdevies pievilt trešo daļu debesu eņģeļu un arī mūsu pirmos vecākus, kas grēku nepazina, tad pievilt

mūs, grēkā dzimušos un augošos zemes bērnus, viņam ir viegli.

Vai tas nozīmē, ka esam bezmaz pazuduši? Protams, nē. Pirmais un galvenais pamatojums mūsu drošai cerībai ir tas, ka Dievs ir mūsu Draugs. Viņš ir gan taisns Soģis, bet Viņš nav neitrāls pret mums, jo Viņš ir mūsu Aizstāvis. Jēzus ir nodzīvojis dzīvi cilvēku miesā, lai iepazītu mūsu vajības, tā sakot, no iekšpusēs. Viņa domas nav mūsu domas, un Viņa kritēriji nav mūsu kritēriji. Mēs neviens neesam otra ādā bijuši, tāpēc mēs mēram katrs ar savu olekti. Bet Jēzus ir bijis mūsu visu ādā, un Viņš spēj mērīt un tiesāt katru ar tādu olekti, kādu Viņš pats tam cilvēkam ir ielicis šūpulī. Mēs nezinām, kā spriest par debilo alkoholiķu bērnu, par islāmā izaugušo spridzinātāju-pašnāvnieku, par veco cilvēku, kas dzīvo pusnomodā, un daudziem citiem. Par daudziem mēs neizpratnē noplātām rokas un īgni novēršamies. Turpretī Dievs

Pasaule nav vis melnbalta, bet gan daudzkrāsaina, un robeža starp gaismu un tumsu ir izplūdusi.

savā tiesas spriedumā pielietos tik daudz koeficientu, cik vajadzīgs, lai ievērotu indivīda iedzimtās spējas un dzīvē piedāvātās iespējas. Līdz ar to tikai Viņa spriedums būs pamatots un taisnīgs.

Romiešiem 7. nodaļā sacītie vārdi par cilvēka nevarību ņemami nopietni un burtiski. „Jo es pats nesaprotu, ko daru; jo nevis to, ko gribu, es daru, bet, ko ienīstu, to es daru... Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne.” Pirmais, ko es gribu, ir pareizi saprast Dieva Vārdu. Bet spēju to tikai tad, ja Dievs man dod sevišķu žēlastību. Ja Viņš man to nedod, es nespēju atšķirt patiesību no viltus. Ja esmu laimīgi kaut ko pareizi izpratis, tad es gribu to īstenot dzīvē. Un atkal es to gribu, bet spēt nespēju, ja nesaņemu sevišķu Dieva žēlastību.

No tā tad arī jāvadās, veidojot attiecības ar tiem, kas sakās izprotam citādi un kas rīkojas gluži nepareizi, varbūt arī – māca nepareizi. Mums jāvadās no tā, ko un kā mēs esam izpratuši. Mums jācenšas pareizi izprast, un nevienam nav tiesību no mums prasīt, lai mēs izprotam un darām citādi, nekā mēs to pēc labākās sirdsapziņas varam.

Savukārt citi mums jācienī un jātur par tādiem, kas grib un dara labāko, ko spēj.

Diemžēl nav pamata pārliecībai, ka sabata svētišana ir tas lakmusa papīriņš, ar kuru var viegli atšķirt dievišķo no pret-dievīgā. Tie, kas sita krustā Pestītāju, bija stingri sabata ievērotāji. Savukārt neadventistus, vispirms, iespējams, katoļus Dievs Atklāsmes 18:4 nosauc par „saviem ļaudīm”.

Tā mēs esam nonākuši līdz jautājumam par sabatu neievērojošajiem kristiešiem un nekristiešiem. Protams, daudzi negrib saprast, negrib pildīt un liekulīgi tēlo nezinātus. Bet ir arī godīgi nezinātāji, nesapratēji un visāda veida godīgi, bet vāji grēcinieki, arī mūsu draudzēs. Ar pirmajiem mums nevajadzētu ielaisties nekādos pasākumos, pat arī lūgt kopā nevajadzētu. Bet nelaime (vai laime) ir tā, ka mēs nespējam atšķirt pirmos no otrajiem, tāpēc mums katru cilvēku jāpieņem, ka viņš grib un dara labāko, ko spēj.

Dabīgi, ne ar visiem adventistiem

mums var būt kopēja valoda. Bet labvēlība jāsaģlabā pret visiem un katru. Neatkārtosim savus aizrādījumus par nepareizībām; meklēsim garīgus sarunu tematus, kas varētu būt otram pieņemami, aizlūgsim par citādi dzīvojošo, apzināsimies, ka mums pašiem arī ir nopietni trūkumi un ka vienu otru lietu mums vajadzētu mācīties no tiem, kas citās lietās pelna mūsu kritiku. Beigās „ikvienam būs sava teikšana no Dieva” (1. Korintiešiem 4:5).

Mums patīktu pasauli un draudzi tikai brīdināt, kā Jona brīdināja niniviešus. Mums gribētos pavērst trešā eņģeļa vēsti ar stobru pret pretimnācēju un strupi noteikt: „Paklausību vai dzīvību!” Bet mums praviešu gars ir atklājis, ka trešā eņģeļa skaļais sauciens ir vēsts par taisnošanu ticībā. Tātad mums ne tik daudz jābrīdina un vēl mazāk jādraud, bet jāatklāj grēciniekam Kristus mīlestība. Tur vajadzīgs cits gars. Tā ir daudz smalkāka lieta, tai nepietiek ar loģisku aprēķinu, tai vajadzīgs tāds prāts, kāds ir Jēzum Kristum bijis. Jonam tas sākotnēji trūka, bet Kungs viņam palīdzēja, un, domājams, viņā radās šīs jūtīgās stīgas. Ticu, ka Kungs palīdzēs ikkatram, kas izjutīs šādu vajadzību.

Īzaks Kleimanis

Ināra Dimante
Bauskā

Rotāt dzīves ceļu ar PATEICĪBAS PĒRLĒM

„...es nekad neesmu no viņa dzirdējusi kurnēšanas vār-
dus. Vienmēr vīrs bija ģimenei uzticīgs un ļoti gādīgs.
Lai ģimenei nepietrūktu nepieciešamā, viņam bieži
nācās strādāt divās vai pat trīs darba vietās.”

„...viņa ir tik mērķtiecīga, ja ko atzīs par vajadzīgu,
noteikti centīsies piepildīt. Un izcila kārtības uzturētāja
it visā. Visu mūžu no viņas mācos.”

„Mēs šodien esam liecinieki, kā Dieva mīlestība Viņa
uzticīgo bērnu sirdīs kļūst arvien redzamāka, arvien
skaistāka. Tā ir kā apbrīnojams dārgakmens, kas, tu-
vojoties saules rietam, kļūst arvien brīnišķīgāka, ko
nespēj aptumšot pat pasaules vēstures noslēdzošo
dienu tumsa.

Viņš ir Tas, Kurš uzlika uz jūsu JĀ vārdu Savu svētību,
kad jūs, rokās sadevušies, stāvējāt uz savas kopīgās starta
līnijas. Šodien, pēc kopā aizvadītiem 50 gadiem jums
pieder šis apsolījums: „Jo, ko Tu, Kungs, esi svētījis,
tas ir svētīts MŪŽĪGI.” (1.Laiku 17:27) Turpiniet
uzticēties Jēzum un viens otram. Palieciet vienoti
cerībā, ka varēsiet skatīt ne tikai Jēzu Viņa godībā, bet
skatīt arī viens otru, ne grēka apmīglotā skaistumā, ne
„neskaidri kā spoguļi”, bet vaigu vaigā. Jums aizrausies
elpa redzot, cik skaisti jūs esat. Un tikai tad visā pilnībā
saprātīsiet, cik skaista ir mīlestība, ko viens otram esat
parādījuši līdz galam.” (No mācītāja Viktora Geides
svētrunas)

Aprīļa Adventes Vēstu numurā divi laimīgi zelta kāzu ga-
viļņieki Vita un Eduards Lefleri saka tik izjustu pateicības
lūgšanu Dievam, ka lasītājiem varētu rasties interese uzzī-
nāt vairāk par brīnišķīgo Dieva vadību viņu kopdzīvei pus-
gadsimta garumā.

Par zīmīgu sakritību

„Sākotnēji lielām svinībām nemaz negatavojāmies, bet mū-
su ‘zelta’ datums iekrita tieši sabbatā. Spriedām, ka par lielo
Dieva žēlastību būtu jādod ziņa draudzei,” stāstu uzsāk Vita.
Uzrunātās uzticības personas Nalda un Harijs to ne tikai
uzņēma ar prieku, bet nekavējoties sāka svētkiem gatavoties,
jo draudzei to nevar būt par daudz. Lefleru pāris lūdza arī
īpaši to nepopularizēt, un tā sabatskolas daļa 24. aprīlī
Bauskas draudzē aizritēja šķietami ierasti, līdz pēdējam
saglabājot intrigu, kurš mācītājs vadīs dievkalpojumu.
Taču plaucētiem bērza zariem un pavasara ziediem rotātais
dievnams uzrunāja ikvienu īpaši...

„Otrajā daļā mūs ar godu ieveda, un mēs jutām lielu
draudzes mīlestību visapkārt, bet, kad kancelē kāpa mācītājs
Viktors Geide, mans jaunības draugs, saviļņojums bija
neaprakstāms,” teic Eduards. Svētruna par nevīstošo uzvaras
vainagu, teikta patiesā sirsnībā, nu jau nodota Lefleru arhīvos,
bet dievkalpojuma laikā aizskar un silda visu sirdis.

Par Bajāriem, mūziku un ticību

„Draudze mums, protams, ir kā otrā ģimene, taču ir arī sakup-
lojusi radu saime, un tā nākošo dienu, kas kalendārā sakrīt ar
dienu, kad pirms 50 gadiem pēc kāzām tiku izvadīta no tēva
mājām, svinējām Mārupes „Bajāros,”” stāsta Vita, un daudz
mīlestības vārdu izskan gan viņas brāļiem Justam un Ilgaram,
gan jaunākajai mātai Mainai un, protams, vecākiem, kuri
mācējuši tik sirds gudri savas atvases audzināt, ka svētība

jūtama paaudzēs. „Ar mātes lūgšanām un Dieva žēlastību mūsu visu četru sirdīs saglabājusies Dievatziņa,” priecājas Vita. Pat vārdi visiem četriem doti neparasti. Te vienmēr valdījusi savstarpēja sapratne, kur bija ļauts atrasties radošajām spējām. Visi ģimenē muzicējuši. Tēvs reizēm pat kara laikā, kad netālu sprāgušas bumbas, licis kādam no radu bērniem sēsties pie klavierēm un dūšīgi spēlēt un dziedāt, lai nedzirdētu kara troksni.

Abām māsām bijis 300 (!) pašu zīmētu un izgrieztu papīra leļļu, katra ar savu vārdu un savu papīra *garderobi*. Un, ja jau Vita tik labi atceras vecāku plato gultu, kur abām ar māsū tik labi tās papīra lelles bija vadāmas, tad var pabrīnīties, cik bērniības atmiņas spilgtas. Šobrīd viņa slavē Mainas ģimeni par rūpīgu mājas uzturēšanu kārtībā un teic, ka, kaut arī māja savu ārējo seju mainījusi, atmiņas tur mīt itin dzīvas joprojām un ne tikai Lefleru pārim, – no tēva sētas kāzās izvadīti visi četri Liepiņu bērni. Vienīgi pureņu tērci, bērzu audzi un pļavu velti meklēt, jo te jau valda pilsētvide.

Vēl kāda bērniības atmiņa par pirmo baznīcas apmeklējumu; iespaidi bijuši tik spilgti, ka mājās tas viss abām ar māsū jāizspēlē: saklausītais, cenšoties atdarināt draudzes māsū balsis, vēlreiz pārrunāts, cik jau nu tādas gudrinieces sapratušas. Bet... dievkalpojumā dzirdēts, ka Dieva vārdu nedrīkst velti valkāt. Kā nu būt? Un māsas izdomā, ka ziedošais maijrozīšu krūms varētu būt tā vārda vietā. Un tā abām meitenēm ļauts savu sapņu pasauli uzburt un baudīt jauku bērniību diezgan pieticīgajos pēckara apstākļos.

Par Āgenskalna laiku, karjeru un Bausku

No Bajāriem Eduards ved sievu uz Āgenskalnu, kur Vitiņa tiek mīļi gaidīta. „Vīra vecāku dzīve mums bija brīnišķīga priekšzīme,” uzsver Vita, „sirsnīga mīlestība viņiem nebija zudusi līdz sirmam vecumam. Vēl tagad atceros, kā ikdienā, pat garām ejot, māte mēdza noglāstīt sava dzīves drauga galvu, bet opītis galanti noskūpstīja viņas roku.” Tur nodzīvoti pirmie astoņi laulības gadi – lielā šaurībā, bet jaukā saticībā.

Zīmīgi, ka Eduards jaunajai sieviņai pirmo lielāko pirkumu gādā klavieres, jo Vitiņa noskatīta Rīgas 3. draudzē tieši spēlējam klavieres.

Eduards atceras, cik jaukas melodijas Vita iemācījusies un spēlējusi, tagad gan klavieres neskan, (iespējams, noderēs mazmeitai Vendijai), bet no mūzikas un dziesmas nekur nav aiziets. Eduards dzied trīs koros, draudzes ansablī un spēlē vijoli, muzicējot sintezatora pavadībā. Vitas dzidrā balss skan draudzes ansablī, kura dalībnieki pa laikam viesmīlīgi tiek uzņemti mēģinājumos viņu mājīgajā dzīvoklī, kur jau priekšnamā goda vietā mūzikas instrumenti – vese-

las 12 domras, īpaši krievu tautas stīgu instrumenti, ar kuriem spēlēts Rīgas 1. draudzē. Kad mūziķu grupa izjuka, jo jauni muzicētāji neradās, instrumenti atrada vietu Lefleru mājās. Te blakus vieta otrai Eduarda talanta izpausmei; – viesistabas sienas rotā viņa eļļas gleznas, galvenokārt ainavas. Tā kā regulāras studijas ticības pārliecības dēļ nebija iespējamas, viss apgūts pulciņos un studijās. Maizes darbs – elektrīks Rīgas pilsētas elektrotīklos. Tur Eduards nostrādājis 41 gadu, iemantojis priekšnieku un darba biedru cieņu, izpelnījies daudzus atzinības rakstus, medaļu „Darba Veterāns” un, pat pensionārs būdams, vēl svētkos saņem bijušās darba vietas uzmanību.

Līdzīgs ir Vitas stāsts par izglītošanos un karjeras veidošanu. Dievs sekmēja pierādīt darba devējiem, ka viņa ir akurāta, uzticama un citādi laba darbiniece un ka viņas sabata brīvība ir respektējama. Vita sāk savu karjeru kā fasētāja un kasie-re Āgenskalna aptiekā, vēlāk daudzus gadus Sauriešu tuberkulozes slimnīcas uzziņās.

Par rosīgām vecumdienām

Kaut arī Vita un Eduards jau pasen pensionāri, viņu dienas ir piesātinātas. Eduards nesen atgriezies no ceļojuma uz Angliju pie meitas Initas, znota Anda un mīļiem mazdēliem Eralda, Emīla un Elmonda. Dēla Indara meitiņa Vendija un dēliņš Linards dienas vada adventistu bērnudārzā. Jaukas dienas aizrit, saimniekojot dārziņā Rundiņās; – tur ķirši, tur puķes, tur dīķītis Eduarda regulārajām peldēm un Vitas jūsmai par pēdējo saules staru, kur vislabāk nodoties vakara lūgšanai.

Arī turpmāk Vita darbosies lūgšanu grupiņā. Eduards veiks arī draudzes kučiera pienākumus sabatos ar savu sudrabeto auto, slavēs Dievu un pateiksies par piepildītu mūžu.

„Paldies, Dievs, ka mums nekad nekā nav trūcis,” atzīst abi Lefleri, „bet vislielākā svētība un mūža bagātība – bērni un mazbērni.”

Vitas un Eduarda kāzas pirms 50 gadiem

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Dodot citiem, GŪSTI PRIEKU

Krā un Krū abi tupēja vecās kļavas zarā un draudzīgi grauza cepumiņus. Turpat netālu uz taciņas divi zvirbuļi cīnījās maizes drupačiņas dēļ.

Krā: Re, kā abi cīnās!

Krū: Saprotama lieta, ja gribas ēst. Dažkārt bez cīņas pie pilna vēdera netiksi.

Krā: Tā ir gan. Izdzīvošanas likumi.

Krū: Mēs gan, māšuk, ēdiena dēļ neplēšamies, vai ne?

Krā: Taisni brīnums, bet tu tiešām, Krū, esi izcils brālītis – vienmēr un visā ar mani dalies! Skat, arī tagad cepumiņu atradi, varēji viens pats notiesāt, bet nē, - par mani arī atcerējies. Kā tev tas izdodas – vienmēr būt devīgam un dāsnam?

Krū: Nu, vēl nesen es nemaz tāds nebiju. Biju pietiekoši skops un domāju tikai, kā piepildīt savu vēderu.

Krā: Kas tad mainījās?

Krū: Atceries, pagājušajā ziemā, kad bija tie lielie sniegi un mums nācās krietni nopulēties, lai dabūtu kaut mazumiņu barības?

Krā: Atceros gan. Tas bija tad, kad es biju saslimusi.

Krū: Nu ja, tieši tad tas arī notika. Man kādu dienu ļoti paveicās - es dabūju veselu maizes šķēlīti, ko bērni bija nolikuši barotavā putniņiem. Jau grasījos viens pats tā kārtīgi pieēsties.

Krā: Es tev toreiz ļoti lūdzos, lai tu iedod arī man mazliet maizītes, bet tu negribēji.

Krū: Sākumā tā bija, bet tad es ievēroju, cik tu esi savārgusi, nobēdājusies un nelaimīga, un man kļuva tevis tik ļoti žēl.

Krā: Man toreiz tiešām bija slikti.

Krū: Tad es nodomāju, vienalga, kad būs mūsu nākamā maltīte, atdošu savas pusdienas māsiņai. Man gribējās, lai tu atkal esi vesela un priecīga.

Krā: Un tā tu arī izdarīji. Ēdiens man deva spēku, un es ātri vien atveseļojos.

Krū: Tad nu toreiz es arī piedzīvoju kaut ko ļoti neparastu. Kaut gan todien paliku ar tukšu vēderu, toties mana sirds bija pilna ar vēl nepiedzīvotu prieku. Es todien biju patiešām laimīgs. Tā ar mani vēl nekad nebija bijis. Ja es būtu zinājis,

cik laimīgs var būt viens putna bērns, daloties ar citiem, būtu jau daudz agrāk sācis cīnīties ar savu skopulību.

Krā: Gluži kā mamma mums mācīja, ka svētīgāk ir dot nekā ņemt, vai ne?

Mamma: Domājot tikai par sevi, neviens nevar būt pa īstam laimīgs. Daloties prieks vairojas nevis iet mazumā.

Krū: Tā ir. Bet to tā pa īstam var saprast tikai tad, kad pats to piedzīvo.

Mamma: Sirds gudrību nevar iemācīties ar prātu vien. To piedzīvojot, mēs to pa īstam varam paturēt.

Krū: Cik labi, ka mums ir tieši tāds Radītājs, kurš māca mums domāt vienam par otru!

Krā: Jā, un arī rūpēties.

Mamma: Pastāstīšu jums stāstiņu par to, kā pie šādas atziņas nonāca arī kāda čakla un darbīga bišu meitiņa.

Stāstiņš

Bītiņas bēdas

Bītiņai tā nebija laba diena. Darbojoties pa stropu, bitītes seja pastāvīgi bija sadrūmusi. Kaut kas viņu nomāca. Visu rītu Bītiņa jutās noskumusi un dusmīga. Izlidojusi no stropa ievākt nektāru, viņa izdzirda kādu saucam.

„Bītiņ! Pagaidi!” Tas bija Pipars, bitītes draugs no kaimiņu stropa.

Bītiņa uz mirkli palēnināja lidojumu. Viņa jutās aizkaitināta un nebija pārliecināta, ka šobrīd vēlas Pipara sabiedrību.

Panācis Bītiņu, Pipars iesmējās. „Fiū, tu nu gan šodien ātri lido, Bītiņ! Tas palīdz tādai vecai bitei kā es noturēties formā,” Pipars aizelsies sacīja. Bītiņa īsi pasmaidīja: „Man vēl jāsavāc daudz nektāra.”

Bitīte ātri lidoja tālāk, jo viņai ne ar vienu negribējās runāt. „Vai tas nekas, ja es palidināšos tev līdz?” jautāja Pipars.

„Nekas, nekas, ja tikai tas tev sagādā prieku,” Bītiņa atteica, aiztraukdamās tālāk.

Abas bites aizlidoja līdz nākamajai puķu audzītei. Ziedi bija

salda nektāra pilni. To Bītiņa grasījās nogādāt stropā, kur citas bites no nektāra gatavos medu. Pipars nemiīgi plāpāja, taču Bītiņa viņam nepievērsa uzmanību. „Cik skaista diena!” Pipars iesaukā, uz brīdi apstājies un atgūlies uz zāles stiebra. Bītiņa

tikai paraustīja plecus.

„O, man tik ļoti patīk vasara!” Pipars turpināja. Bītiņa joprojām klusēja.

Visbeidzot Pipars pieslējās sēdus un palūkojās uz Bītiņu, kura varen centīgi vāca nektāru. „Bītiņ, kas tev kaiš?”

„Nekas,” viņa atbildēja.

„Šodien tu man neesi pateikusi vairāk par pāris vārdiem. Es gribot negribot redzu, ka tu par kaut ko dusmojies,” Pipars apklusā. „Vai tu dusmojies uz mani?”

Bītiņa beidzot pārtrauca steidzīgo lidošanu. „Ak nē, it nemaz ne!” viņa sacīja un pēkšņi sajūtās gaužam nelāgi par to, ka izlikusies nemanām Piparu. „Piedod, Pipar! Tu neko sliktu neesi nodarījis, kāpēc lai es uz tevi dusmos? Šī vienkārši ir nejauka diena.”

„Saprotu. Nejauka diena – tas nav nekas patīkams,” Pipars juta viņai līdzī. „Vai tev kaut kas atgadījies?”

„Tā laikam varētu teikt,” sacīja Bītiņa, nosēzdamās uz zāles stiebra blakus Piparam. „Pirms dažām dienām, tiklīdz bijām piepildījušas

lielu garda medus kāri, atnāca zemnieks un paņēma lielāko daļu no mūsu medus. Mēs, bites, bijām pavadījušas daudz dienu, lidinoties pa laukiem un plāvām, vācot nektāru, bet viņš vienkārši atnāca un to paņēma. Turklāt tā nebija pirmā reize! Viņš diezgan bieži nāk un atņem mums medu. Agrāk es to neņēmu ļaunā. Nav jau arī tā, ka viņš paņemtu visu. Viņš vienmēr

atstāj daļu medus, lai arī mums pietiktu. Tikai reizēm tas mani sanikno, jo man tik grūti jāstrādā, lai savāktu medu.”

„Hmmm, varu iedomāties, ka tā tev ir vilšanās,” Pipars iejūtīgi sacīja. „Es reiz savā stropā jutos tāpat.”

„Vai patiešām?” Bītiņa pārsteigta jautāja. „Vai tu vēl aizvien par to dusmojies?”

„Nē, jo man izdevās noskaidrot kaut ko ļoti interesantu,” viņš atteica. „Vai tu zini, Bītiņ,

kāpēc zemnieks ņem medu?”

„Nē-e!” viņa atteica, papurinājusi galvu.

„Redzi, zemnieks izmanto medu tieši tāpat kā mēs. Zemniekam medus šķiet tik garšīgs, ka viņš to paņem no bitēm, lai ēstu ar pankūkām, ar maizes šķēli vai gatavotu no tā citus saldumus.”

„Patiešām?” Bītiņa pārjautāja.

„Jā gan, tas viņam patiešām liekas gards. Un viņa mazajai meitiņai arī dzan,” Pipars ar smaidu piebilda.

Bītiņa kādu brīdi apdomājās. „Man liekas – varbūt nemaz nav tik ļauni, ka viņš ņem mūsu medu. Es nemaz nezināju, ka viņam tas tik ļoti garšo.”

„Ja atdodam kaut ko citiem, pat to, kas patīk mums pašiem vai pie kā mēs esam smagi strādājuši – tas Dievam sagādā prieku,” Pipars paskaidroja. „Lai cik mēs dotu, pretī allaž saņemam vairāk. Dievam patīk, ka mēs dalāmies ar citiem. Viņš taču arī dalās ar mums šajā brīnišķīgajā pasaulē, ko pats ir radījis.”

„Liels paldies tev, Pipariņ, ka man to izskaidroji,” Bītiņa sacīja, draugu apkāpdama. „Atvaino, ka šorīt biju tāda īgna! Tavs stāsts man palīdzēja aizmirst sarūgtinājumu. Nu es jūtos daudz labāk!”

„Man prieks,” atteica Pipars. „Es tiešām priecājos, ka man izdevās tevi uzmundrināt!”

Tajā pēcpusdienā, vācot nektāru, Bītiņa dārzā ieraudzīja zemnieka mazo meitiņu. Meitenīte izdzirda bites dūkoņu un pasmaidīja. „Cik viņas jaukas! Paldies Tev, Dievs, par bitītēm!” viņa iesaukā. „Medutiņš ir tik gards! Paldies Tev, ka iemācīji bitītēm to taisīt. Un paldies, ka bites dalās ar mums!”

Bītiņas sejā atplauka smails. Mazās meitenītes vārdi viņu iepriecināja.

„Laipni lūgta!” bite nočukstēja, lidodama atpakaļ uz stropu.

Novēlam arī Jums, lappusītes lasītāji, nebūt skopiem, bet mācīties dalīties un, dodot citiem, gūt prieku!

(Izmantoti „Egmont Latvija” izdotās grāmatiņas „Kukaiņu krājumi” stāsts un zīmējumi.)

Andris Pešelis,
Rīgas 7. un Slokas draudzes
mācītājs

CEĻOJUMS PA IZRAĒLU

Foto: Telavivas vecpilsēta

Pirmais, kas pēc Rīgas vēsās vasaras pārsteidz Telavivas lidostā, ir palmas. Tātad esam tālu dienvidos.

Telaviva

Ejot pa jūrmalas promenādi, tuvojamijs Telavivas vecpilsētai Jaffai (Bībeles Jopei). Vēl salīdzinoši nesen šīs mūsdienīgās pilsētas vietā pletās vienīgi krūmāji, purvāji un kāpas. Vietējie iedzīvotāji cieta no malārijas, bet tagad te ir lielpilsēta un ap to plešas iekopti lauki. Jaffu, saskaņā ar leģendu, esot cēlis viens no Noa dēliem – Jafets. Jaffa ir minēta stāstā par Jonu, jo šeit viņš pircis kuģa biļeti, lai dotos prom uz Taršīšu. Mūsdienās šo vecpilsētu veido galvenokārt turku celtās ēkas, kur augstākais tornis ir Pētera baznīca, kas pēc nostāsta atrodas vietā, kur apustulis Pēteris viesojās pie ādmiņa Sīmaņa. Tur viņš esot saņēmis vīziju par ietvaru ar dažādiem dzīvniekiem un norādi doties pie Kornēlija uz Cezareju.

Satiekam daudz arābu ģimeņu ar visiem bērniem. Musulmaņu sievietes dodas jūras ūdenī savās melnās kleitās, kamēr to vīri ne ar ko neatšķiras no citiem peldētājiem. Šai pilsētā gandrīz katrs trešais saprot krievu valodu, jo te ir daudz izceļotāju no bijušās PSRS. Vārds Rīga daudziem te nav svešs.

Jeruzaleme

Virzāmijs uz Kristus kapa baznīcu pa ielu *Via Dolorosa*. Vēl nesen te bija tikai dubļains ceļš, bet kopš 1967. gada Izraēlas valsts uzsākusi vērienīgus vecpilsētas labiekārtošanas darbus. Ielas ir klātas ar gaiša akmens plāksnēm. Pilsētā pastāv celtniecības noteikums, ka visām ēkām ir jābūt celtām vai klātām ar Jeruzalemes akmeni. Uz baznīcu ceļš ved cauri šaurām tīrgus

galerijām, kur pārdod itin visu.

Cik gan maz tajā ir palicis no Jēzus dienām! Tikai reljefs – Elļas kalns un Tempļa kalns ir savās vietās –, bet lielākā daļa akmeņu visi ir kustināti no savām vietām. Ne velti Jēzus ir sacījis, ka te akmens uz akmens nepaliks. Pat tie koki Ģetzemanes dārzā, līdzās kuriem Jēzus bija pakritis lūgšanā, tika nocirsti, kad pilsētu ielenca romieši. Jeruzaleme tikusi postīta sešas reizes. Jēzus laika pilsētas līmenis atrodas vismaz zem 5-6 metru bieza kultūrslāņa, ko mūsdienās var redzēt izrakumos Kardo ielā Jeruzalemē.

Īpaša rosiņa Jeruzalemē notika ap 4. gadsimtu, kad tajā ieradās Romas imperatora Konstantīna māte Helēna. Tika uzsākta baznīcu celtniecība Jeruzalemē. Vēsturiskās eksper-

Kristus kapa baznīca Jeruzalemē

tīzes tolaik netika veiktas, jo svarīgākais bija izveidot kulta svētvietas jaunajai valsts reliģijai. Kristus kapa baznīcā tika uzstādīts koka krusts, pie kura it kā esot bijis piesists pats Kristus. Nav gan zināms, kurš šo krustu būtu iegādājies un pēc tam glabājis vairāk nekā 300 gadus, jo Kristus mācekļi pēc Jēzus nāves Golgatā nemaz necerēja savu Kungu vēlreiz satikt starp dzīvajiem un tādēļ nebija domājuši šo moku rīku paturēt piemiņā. Taču valsts reliģijai 4. gadsimtā bija vajadzīgi taustāmi ticības pierādījumi, un svētcēlnieku straumes sāka plūst uz impērijas jaunizveidotām svētvietām. Drīz vien mūki, kuri sargāja šo koka krustu, pamanīja, ka tas ir sagrauzts. Svētcēlnieki, skūpstot krustu, bija centušies ar zobiem no tā noraut kaut skaidu, ko aizvest mājās kā suvenīru. Kopš šī brīža mūki stāvējuši pie krusta ar pletnēm, lai sistu ikvienu, kurš ar zobiem grauztu šo relikviju.

Arābu iekarotāji tikai uzlika zināmus ierobežojumus un nodokļus baznīcām, bet šīm svētvietām netraucēja darboties, līdz 1009. gadā kalifs Hakims uzsāka plašas nemusulmaņu vajāšanas valstī un pavēlēja sagraut Jeruzalemes baznīcas. To akmeņus izmantoja mūru stiprināšanai un citu celtnu celtniecībai. Kristus kapa baznīca tika nolīdzināta līdz ar zemi.

Kad 1099. gadā Jeruzalemē ieradās krustneši, tie izmantoja neilgi pirms tam grieķu atjaunotās baznīcu ēkas. Izvērsās plaša tirdzniecība ar relikvijām jeb priekšmetiem, kas tika

Svētcēlnieki pie akmens, uz kura guldīts Kristus Akmens uzstādīts 1809. gadā.

piedēvēti Bībeles personām. No šī laika starp relikvijām atrodas Jāņa Kristītāja 9 galvaskausi un 30 rādītājpirksti, bet Golgatas krusta fragmentu uzradās tik daudz, ka no tiem varēja uzcelt burinieku. Tomēr šis daudzums Baznīcu nemulsina, jo pastāv cerība, ka starp šī lielā daudzuma varētu būt arī īstās relikvijas. Tas pats attiecas arī uz akmeņiem, pie kuriem pieplok Kristus kapa baznīcas apmeklētāji. Kristus laika pilsētas līmenis atrodas dziļi zem zemes, taču sen iemītās takas svētcēlniekiem ir kļuvušas „svētas” pašas par sevi. Svētcēlnieki Kristus kapa baznīcā ielien zemā akmens nojumē, kas ir speciāli izveidots, lai cilvēks saliecies piekļūtu pie Golgatas vietas. Tad tie paiet dažus soļus, lai pieplaktu pie akmens, uz kura pēc nostāsta Kristus ticis guldīts pēc krusta nāves. Īpaši gan netiek popularizēts fakts, ka šis akmens te ir nolikts 1809. gadā, jo iepriekšējais tika sabojāts ugunsgrēkā. Un, visbeidzot, tie paiet vēl dažus soļus, lai ieietu kapā, kur Kunga vairs nav. Viss ir līdzās un nekur tālu nav jāiet. Tikai šis objektu tuvums rada jautājumu: vai tad bagātajam Jāzepam no Arimatijas bija kapa vieta līdzās nāves soda vietai, kur tika apglabāti bezvārda dumpīgie vergi? Kā arī

šķiet, ka Kristus nekur Bībelē nav devis norādi par Golgatas vietas un tukšā kapa pārvēršanu par svētvietu.

Pie Kristus kapa dievkalpojums rīko vairākas lielās konfesijas. Nereti šo dievkalpojumu laikā notiek grūstīšanās un pat dūru cīņas par labākajām vietām pie relikvijām. Pareizticīgo Lieldienās no kapa tiek iznesta tā sauktā svētīgā uguns, kuras izcelsme tiek saistīta ar brīnumu no augšienes. Svētcēlnieki pie šīs liesmas aizdedzina savas sveces. Šī tradīcija katru gadu tiek rīkota kopš 1106. gada, bet baznīctēvi to piemin kopš imperatora Konstantīna laika. Kāpēc šis brīnums neietekmē musulmaņu kopienu mainīt savu reliģiju? Iespējams, ka tādēļ, ka musulmaņi, kuri tiek nolīgti šajā rituālā par uzraugiem, labi zina, kā šis „brīnums” tiek īstenots.

Pašreiz redzamā Kristus kapa baznīcas ēka ir ieguvusi savu ārējo izskatu turku valdīšanas laikā. Iekšpuse celtnei nesen tika atjaunota par Vatikāna un Izraēlas valsts līdzekļiem, bet baznīcas ieejas ārējā fasāde prasa kapitālo remontu. Tā pieder musulmaņu kopienai, un ar tiem ir ļoti grūti vienoties pat par logu krāsu. Kā izteicās vietējais gids – palestīnietis nepiekrītis arī tad, ja tu sacīsi, ka Muhameds ir praviets, un tas tikai tādēļ, ka tu to būsi sacījis. Šo nespēju vienoties par ārējās fasādes remontu simbolizē pie otrā stāva logiem noliktās kāpnes, kuras var redzēt ikviens baznīcā ienākošais.

Nācarete un Galilejas ezers

Galilejas ezers atrodas ieplakā starp pakalniem. Ezera blāvi zilais ūdens ir saredzams no liela attāluma, un arī ir redzams tā pretējais krasts. Ieplaka veido savu klimatu, un šeit ir ļoti karsts. Vietējie zemnieki audzē banānus, mango un dateļpalmas. Vienīgi vējš no ezera nes nelielu atspirdzinājumu.

Svētvietu celtnes te ir salīdzinoši jaunas, lai gan tās ir celtas uz senu ēku pamatiem. Nācaretē Marijas pasludināšanas baznīca celta 1964., bet Tabhā (vieta, kur Jēzus pavairoja maizes) 1982. gadā. Arī Kapernaumā virs Pētera mājas uzceltā baznīcas ēka ir ļoti jauna.

Izraēlā tiesības veikt arheoloģiskos izrakumus un interpretēt atradumus ap katoļu svētvietām pieder vienīgi Vatikānam. Tādēļ, ja Vatikāna autoritātes pasludina, ka Kapernaumā atsegta

Galilejas ezers

mājas pamati ir Pētera nams, tad tās arī apgalvo, ka tām ir ekskluzīvas tiesības uz šādu apgalvojumu. Jāatzīst, ka Pētera nama pamati, salīdzinot tos ar citu ēku pamatiem, šķiet nesen nostiprināti. Uz akmeņiem nav rakstīts īpašnieka vārds, bet kaut kur Kapernaumā Pētera nams noteikti ir bijis. Vai tas, saskaņā ar Bībeli, būtu jāpārvērš par svētvietu? Reliģijā, kur Pēterim tiek dota vadošā loma, tas šķiet ļoti būtiski.

Nācietē līdzās Marijas pasludināšanas baznīcai, kas ir centrālais templis Marijas kultā, atrodas sv. Jāzepa baznīca. Zem baznīcas altāra atrodas senu ēku pamati, kurus Vati-

Kristības Jardānes upē

kāna autoritātes dēvē par Jāzepa galdnieka darbnīcu. Apmeklētājiem piekļuves pie pamatiem nav, bet tos ir iespējams aplūkot caur lūkām. Zem Marijas pasludināšanas baznīcas altāra atrodas grota, kuras priekšā svētcēlnieki skaita lūgšanu „Esi sveicināta, Marija”. Savulaik šos vārdus Marijai sacīja Dieva sūtīts eņģelis, bet tagad te atbrauc cilvēki un šos pašus vārdus saka tukšai telpai.

Dienvidos no ezera Jardenitā iztek Jardānes upe. Piekļuve pie vēsturiskās Jāņa Kristītāja vietas nav iespējama, jo tur ir robeža, bet te ir izveidota alternatīva kristību vieta, kur par 10\$ var jebkurš iznomāt kristību tērpu un kristīties. Vieni te nokrista paši sevi, citi te ierodas kopā ar mācītājiem. Baptisti krista pagremdējot, bet katoļi lej ūdeni uz kristāmo galvām no bļodas. Tie, kas vēlas, par maksu var iegādāties traukus, lai pārvestu mājās upes ūdeni vai pat gaisu kā „svētu” suvenīru. Turpretim pašiem izraēliešiem ezera ūdens interesē vien tiktāl kā ūdens avots visai valstij. Jardānes upes ūdens vairs nenokļūst līdz Nāves jūrai, jo tas tiek izmantots gan lauksaimniecībā, gan namsaimniecībās. Pieprasījums pēc tā aug, kā arī aug ūdens cena.

Bēršeiba

Senatnē viss Israēls bija no Danas līdz Bēršeibai. Te ir senā Israēla dienvidu robeža. Tālāk plešas tuksnesis. Mūsdienās te ir pilsēta ar ceturtdaļu miljona iedzīvotāju. Tirdzniecības centri ir kā lielpilsētā, bet ielās daudz jauniešu – puīši un meitenes karavīra formās ar automātiem rokās. Kā jau visur Izraēlā, ieejot dzelzceļa stacijā, veikalos vai valsts iestādēs,

Ābrahāma aka Bēršeibā

visur notiek pārbaudes.

Mans mērķis te ir senā Bēršeiba vairākus kilometrus ārpus pilsētas. Šis UNESCO mantojuma objekts ir arheologu atrakts pilskalns, kurā redzami ēku pamati kopš ķēniņa Dāvida laikiem. Iespaidīga ir pazemes ūdens cisternu sistēma, kurās var nokāpt pa kāpnēm lejā. Te ir viena no retajām vietām, kur var būt saskare ar Bībeles laika celtnēm.

Esmu vienīgais pilskalna apmeklētājs. Lai gan ir tikai rīts, bet paliek karsts, un saule ir virs galvas. Līdz Ābrahāma akai pilsētā ir vairāki kilometri, kurus nolemju pārvarēt kājām, dodoties pāri tuksnesim gar Bēršeibas upes sauso gultni. Šķērsojot pakalnus un sauso gultni, nedaudz biedē iespēja satikt Negevas tuksneša saimnieces – smilšu odzes (Cerastes vipera), kurām ir niķis nebēgt, bet aizstāvēt savu teritoriju, taču par laimi nevienam no tām nesastopu. Nez, vai Ābrahāma laikā, kad viņš klejoja pa šo novadu, te bija vairāk čūsku nekā to ir tagad? Tolaik te klīda arī lauvas, bet šodien kļūt par daļu no šo plēsoņu ēdienkartes nav iespējams. Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba laikā te bija pustuksnesis un ganības. Tagad te ir pilnīgs tuksnesis ar gaiši brūnu smilšmālu, pilnu ar nelieliem akmeņiem. Veģetācijas tikpat kā nemaz nav. Visapkārt ir beduīnu atstātās takas un iebraukti zemesceļi. Visu klajumu klāj elektrolīnijas. Virzienā uz pilsētu izeju pa apakšu diviem tiltiem, līdz takas pašķiras. Tas nedaudz samulsina, bet, paceļot acis uz augšu, saredzu ko līdzīgu ietvei. Nu ceļojuma pēdējos kilometrus mēroju pa asfaltētu celiņu gar Bēršeibas upes krasta tamariskiem un nesen stādītiem parka kociņiem. Pastaiga noslēdzas pie dzīvas šosejas, kas ved uz Eilat. Tālāk dodos pie Ābrahāma akas. Vispār ap pilsētu

Tabora kalns

ir daudz aku. Kuru no tām ir racis tieši Ābrahāms, neviens vairs nevar pateikt. Taču Bēršeibas pilsētā ir aka uz Ķēniņa un Hebronas ielas krustojuma, kas simbolizē Ābrahāmu. Te nav svētvietu. Nav pat sinagogas. Arī akas ūdeni neviens te nedzer. Ābrahāma aka ir atstāta kā simbols ticības vīram, kurš te ir dzīvojis un pēc sevis atstājis akas, kuras ir tik svarīgas tuksnesī dzīvojošajiem.

Vai ceļojums uz Israēlu ved tuvāk Kungam? Šāds ceļojums var bagātināt izpratni par zemi, kur ir notikuši Bībeles notikumi, sniegt neizdzēšamus iespaidus un piedzīvojumus. Taču Kungs ir apsolījis būt kopā ar Savu tautu ik dienas līdz pasaules galam, un ne tikai Izraēlā. Mūsdienu Izraēlā – zemē, kur ir staigājis tas Kungs – Kristus sekotāju nav daudz. Te ir vissarežģītākais politiskais un reliģiskais mezgls, kāds vien jebkur citur pasaulē var būt. Šeit nav miera. Te trūkst tā miera, kuru spēj atnest vienīgi tas Kungs.

Citu konfesiju ziņas

Katoļu Baznīcas vadība

Latvijas Bīskapu konferences pilnsapulcē par tās priekšsēdētāju ievēlēts Jelgavas diecēzes bīskaps Antons Justs, liecina informācija Latvijas Romas katoļu baznīcas mājaslapā.

Lai nodrošinātu LBK konstruktīvu tālāko darbību, kā viens no pilnsapulces darba jautājumiem bija tās statūtos paredzēto amatu – priekšsēdētāja, vicepriekšsēdētāja un ģenerālsēkretāra – ievēlēšana, jo iepriekšējā Konferences vadītāja kardināla Jāņa Pujata pilnvaru termiņš bija beidzies.

Par LBK priekšsēdētāja vietnieku ievēlēja Rēzeknes-Aglonas diecēzes bīskapu Jāni Buli, savukārt ģenerālsēkretārs būs Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis. Saskaņā ar statūtiem, visu šo amatu pildīšanas termiņš ir trīs gadi. Priekšsēdētāja pienākums ir vadīt bīskapu pilnsapulci un pastāvīgo padomi. Viņam ir uzdevums reprezentēt LBK, parakstīt tās aktus un dekrētus, un caur Apustulisko nunciātu tos paziņot Svētajam Krēslam, lai iegūtu atzīšanu vai arī vienkārši informētu.

Ģenerālsēkretāra amatam ir administratīvas funkcijas. Viņam ir jāvada sekretariāta darbs un jāsargā Konferences arhīvs. Priekšsēdētāja vadībā viņš veido un uztur attiecības ar citām Bīskapu konferencēm, īpaši Eiropā.

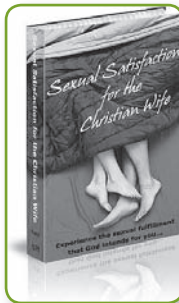
Dzīvības gājiens Baltijas valstīs

Dzīvības gājiens ir piemiņas pasākums, kas tiek organizēts vēsturiskajās holokausta vietās Eiropā, nesot nožēlas vēsti un izlīgumu. Latvijā „Dzīvības gājiens 2011” norisinājās 3. jūlijā Latgalē.

Kristiešu draudzes devās gājienā Daugavpilī un apkārtnējās pilsētās. Vakarā notika kopīgs pasākums, kurā piedalījās draudzes cilvēki, kuru vectēvi kalpojuši nacistu armijā Latvijā un citviet Eiropā. Savukārt Rīgā 3. jūlijā kristīgajā centrā „Labā vēsts” viesojās „TOS Ministries” mācītājs Jobsts Bitners ar komandu no Vācijas, lai runātu par ebrejiem, vēsturi un tagadni. 4. jūlijā Vācijas kristiešu grupa, apmēram 30 cilvēki, piedalījās „Dzīvo gājienā”, ko organizēja ebreju reliģiskā draudze „Šamir”. Gājiens virzījās pa bijušā Rīgas Geto ielām uz Horālās sinagogas memoriālu, kur notika piemiņas mītiņš. Dzīvības ceļš, kas tiek iezīmēts nāves pēdās, tika pozicionēts kā publisks apliecinājums kristiešu lēmumam paust nostāju: PAR izlīgumu un dziedināšanu; PAR Izraēlu un ebreju tautu; PRET Holokausta aizmiršanu un klusēšanu; PRET mūsdienu antisemitismu. Tübingenas draudzes TOS cilvēku lielākajai daļai tēvi un vectēvi kalpojuši nacistu armijā. Tübingenas universitātē nacistu ideoloģiju apguva Francs Valters Štālekers un Erihs Ērlingers – divi no galvenajiem SS vienību slepkavām un represiju vadītājiem Latvijā. Kā sacīja gājiena dalībnieki, šodien no pilsētas, kas izplatīja nāves ideoloģiju Eiropā, pasaulē tiek nestā dzīvības vēsts.

Kristieši un sekss

ASV Kanzasas Universitātes psihologi Darels Rejs un Amanda Brauna veikuši savdabīgu pētījumu par ateistu seksuālo dzīvi. Izrādās, tā esot daudz krāšņāka nekā ticīgiem cilvēkiem. Galvenie iemesli: cilvēki, kuri netic Dievam, nemokās ar grēka sajūtu, daudz brīvāk savā starpā apspriež savas seksuālās fantāzijas un arī gūst lielāku gandarījumu pēc savu vēlmju īstenošanas.

Zinātnieku eksperimentā piedalījās abas grupas – ticīgie un ateisti – kopā 14500 cilvēku. Viņiem tika uzdots nodoties līdzīgiem seksuāliem priekiem. Rezultāti likuši psihologiem secināt, ka reliģiozie cilvēki nejutās līdz galam atbrīvoti un pēc tam mocījušies ar asu nožēlas sajūtu, proti, sirdsapziņas pārmētumiem pat pēc seksuālas baudas kulminācijas. Turklāt zinātnieki apgalvo, ka pētījuma metodes bijušas precīzas – visi eksperimenta dalībnieki nedēļas laikā nodarbojušies ar seksu vienādu reižu skaitu, ņemot vērā vecuma grupas.

Jo radikālāks ticīgais bija cilvēks, jo zemāk tas vērtēja savu seksuālo aktivitāšu nozīmi. Vislielākos sirdsapziņas pārmētumus pēc 10 baļļu sistēmas skalas izjutuši mormoņi, proti, 8,19. Viņiem seko Jehovas liecinieki, septītās dienas adventisti un baptisti.

Katoļiem un luterāņiem vainas apziņas koeficients bija attiecīgi – 6,34 un 5,88. Bet ateistiem un agnostiķiem – 4,71 un 4,81. Zinātnieki arī pauda bažas pētījumā, ka stingru ticīgo vecāku bērni var uzkrāt izkropļotu pieredzi, gūstot informāciju par seksu nevis no vecākiem, bet, piemēram, no pornofilmām.

Dievs palīdzējis „Latvijas Gāzei”!

Neskatoties uz ekonomisko situāciju Latvijā, pagājušais gads gāzes apgādes kompānijai AS “Latvijas Gāze” (LG) bija sekmiņgs, un varbūt nedaudz pārsteidzoši, bet daudz palīdzējis arī Dievs!

Tā, sapulcē uzrunājot LG akcionārus, teica kompānijas valdes priekšsēdētājs Adrians Dāvis. Viņš atgādināja par pagājušās ziemas gaisa temperatūrām un piebilda, ka, pateicoties tik aukstai ziemai, gāzes patēriņš palielinājās (par 24% pret budžetā paredzēto). Tas, viņaprāt, ir ļoti daudz.

Līdz ar to arī finanšu rādītāji bijuši necerēti labi. Pagājušajā gadā piedzīvots pēdējos gados lielākais neto apgrozījums, bet peļņa – otra lielākā pēdējos gados.

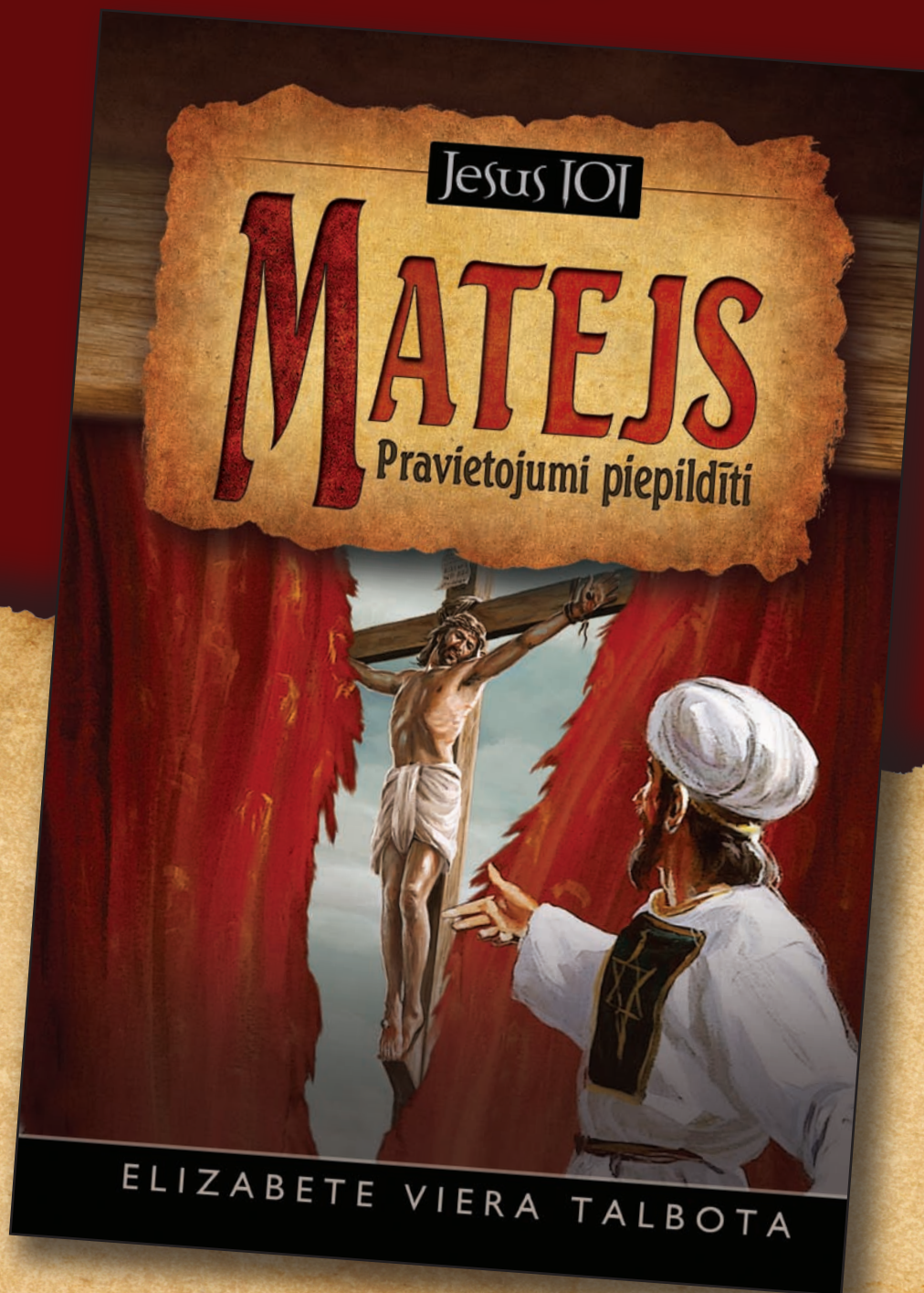
Dāvis teica, ka nav viena gada notikuma, ko īpaši izcelt, bet minēja vairākus, viņaprāt, svarīgākos.

Viens no tiem ir ar Eiropas Komisijas līdzfinansējumu īstnotais projekts, kas paredz Daugavas pārvada izbūvi un urbumu modernizāciju. Vēl Dāvis minēja gāzes sausināšanas iekārtas uzstādīšanu Inčukalna gāzes pazemes krātuvē, kas izmaksāja desmit miljonus latu, kā arī maģistrālo vadu diagnostiku.

Jāpiebilst, ka, pateicoties peļņai, LG akcionāri tikuši pie lielām dividendēm.

JAUNA GRĀMATA!

Jauns skatījums uz evaņģēlija notikumiem

Kopš laika, kad grēks pirmo reizi prādījās Ēdenes dārzā, Dievam bija plāns mūs glābt. Vīsaurs Vecajā Derībā Raksti norāda nākotnē uz kādu svarīgu notikumu, mūsu Glābēja ierašanos pasaulē un Viņa kalpošanu. Mateja evaņģēlijs apliecina, ka Jēzus pilda katru doto solījumu. Bet Matejs iet vēl tālāk, parādot, ka evaņģēlija apsolījumi neattiecas vienīgi uz kādu nelielu ļaužu grupu, bet uz visiem, kas tic!

Grāmatu var iegādāties izdevniecības Patmos grāmatu galdā Rīgā, Baznīcas ielā 12a un kristīgajā grāmatnīcā AMNIS Rīgā, Lāčplēša ielā 37.